

NEHEMIA

Een serie preken over Nehemia 1-12

Ds. A.A. Leenhouts

Uitgesproken in 1987

Redactionele bewerking S.B. Leenhouts-van der Kruijt 2021

GETUIGENIS
EN EENHEID

NEHEMIA

Een serie preken over Nehemia 1-12

Ds. A.A. Leenhouts

Uitgesproken in 1987
Redactionele bewerking S.B. Leenhouts - van der Kruijt - 2021

GETUIGENIS EN EENHEID

Stichting Getuigenis en Eenheid
Postbus 64814, 2506 CE Den Haag
info@getuigeniseneenheid.nl
www.getuigeniseneenheid.nl

© Ds. A.A. Leenhouts
Nehemia (1987)
Redactionele bewerking 2021

VOORWOORD

Deze serie preken zijn door Ds. A.A. Leenhouts oorspronkelijk uitgesproken in 1960 en na een bewerking door hem opnieuw uitgesproken in 1987.

Voor de totstandkoming van deze preken is door hem gebruik gemaakt van het boek *'De bouwlieden Gods'* van Walter Lüthi.

Voor de Bijbelcitaten in deze preken serie is de NBG51 vertaling gebruikt, tenzij anders vermeld.

Den Haag, 2021

S.B. Leenhouts - van der Kruijt

HET GEBED VAN NEHEMIA

‘De geschiedenis van Nehemia, den zoon van Hachalja.

In de maand Kisleu, in het twintigste jaar, toen ik in de burcht Susan was, kwam tot mij Hanani, één van mijn broeders, met enige mannen uit Juda. En ik vroeg hen naar de Joden, de ontkomenen, die uit de gevangenschap waren overgebleven en ook naar Jeruzalem. Zij zeiden tot mij: De overgeblevenen, die daar in het gewest uit de gevangenschap zijn overgebleven, verkeren in grote rampspoed en smaad, en de muur van Jeruzalem is afgebroken, en zijn poorten zijn met vuur verbrand.

Zodra ik deze woorden hoorde, zette ik mij neder, weende en bedreef rouw, dagen lang. Ook vastte en bad ik voor het aangezicht van de God des hemels en zei: Ach, HERE, God des hemels, grote en geduchte God, die het verbond en de goedertierenheid gestand doet jegens hen die U liefhebben en uw geboden onderhouden, laat toch uw oor opmerkzaam en uw ogen geopend zijn, om te horen naar het gebed van uw knecht, dat ik thans dag en nacht voor de Israëlieten, uw knechten, tot U opzend; en ik doe belijdenis van de zonden der Israëlieten, die wij u bedreven hebben; ook ik en mijn familie, wij hebben gezondigd. Zwaar hebben wij tegen u misdreven; wij hebben niet onderhouden de geboden, inzettingen en verordeningen, die Gij aan uw knecht Mozes geboden had.

Doch gedenk aan het woord dat Gij aan uw knecht Mozes voorgehouden hebt; pleegt gij trouwbreuk, dan zal Ik u onder de volken verstrooien. Maar, bekeert gij u tot Mij en onderhoudt gij naarstig mijn geboden – al waren uw verdrevenen aan het einde des hemels, Ik zal hen vandaar vergaderen en hen brengen naar de plaats die Ik verkoren heb om daar mijn naam te doen wonen. Zij zijn toch uw knechten en uw volk, dat Gij verlost hebt door uw grote kracht en door uw sterke hand.

Ach, Here, laat toch uw oor opmerkzaam zijn op het gebed van

*uw knecht en op het gebed van uw knechten, die een welgevallen hebben aan de vreze van uw naam, en doe uw knecht heden slagen en laat hem erbarming vinden bij deze man.
Ik was namelijk schenker van de koning.’ (Nehemia 1:1-11)*

EEN DIEP BEDROEFDE PROFEET

Het is aangrijpend om te lezen hoe de profeet Nehemia er ineens grote moeite mee heeft dat Jeruzalem in puin ligt. Nehemia bevond zich in ballingschap – ver in het Perzische gebied – en vanaf 586-445 v. Chr., dus bijna anderhalve eeuw lang, lag Jeruzalem al in puin en waren de stadsmuren niet herbouwd. Er was wel een aantal Joden teruggekeerd, maar tot een oprichting van de muren en tot een geordend volksleven was het daar beslist nog niet gekomen. Degenen, die bij het begin van de ballingschap in Israël achter mochten blijven, en de enkelingen die al waren teruggekeerd, bevonden zich echter in een chaotische toestand en waren volkomen weerloos.

Als dit Nehemia ter ore komt, en hij zich realiseert hoe erg het met Jeruzalem gesteld is, dan doet zich het grote wonder voor, dat dit hem *persoonlijk* zo bijzonder schokt. Dat spreekt namelijk niet vanzelf, want het was uiteindelijk al een kleine honderdvijftig jaar geleden dat Nebukadnezar dood en verderf zaaide en de muren van Jeruzalem had bestormd en de stad had platgebrand. Nadat hij in 586 v. Chr. Jeruzalem veroverd had, werd het Joodse volk in Babylonische ballingschap weggevoerd.

Dat de betreuenswaardige toestand van deze stad Nehemia na honderdvijftig jaar nog zo schokte, is dus echt wel bijzonder.

Als je nu met jonge mensen spreekt over de Duitse tijd, dan merk je dat zij er nog wel iets vanaf weten uit de geschiedenisboeken en uit de verhalen van de ouderen. Maar dat het hen nog persoonlijk raakt?

Neen.

Hun gevoelswaarde over die periode is heel anders dan van degenen die het zelf hebben meegemaakt. Ieder mens doorleeft tenslotte zijn

eigen tijd het diepste. Maar over iets dat al honderdvijftig jaar geleden heeft plaatsgevonden? Hoeveel generaties zijn daar al overheen gegaan? En dan gaat het leven toch weer gewoon door.

Ook voor Nehemia ging het leven door. Hij had een goede baan in Babel, en had het bijzonder naar zijn zin. Tenslotte was hij schenker aan het hof. Dat is de beste baan die men zich in zo'n groot wereldrijk maar kan wensen.

De meeste Joden hadden het zo kwaad nog niet in de Babylonische ballingschap. Zij hadden er mooie banen gekregen en verdienden goed. Daarom dachten ze helemaal niet meer aan het in puin liggende Jeruzalem.

Wanneer Nehemia aan de koning moet uitleggen wat hij op zijn ziel heeft, zegt hij dan ook niet: 'Ik wil terug naar Jeruzalem, want dat is in het verleden zo'n roemrijke stad geweest. Daar heeft David gewoond en getrouwd toen Israël nog een bloeiend rijk was.' Hij spreekt ook niet over zijn vele jeugdherinneringen daar, of iets dergelijks. Neen, hij spreekt alleen over Jeruzalem als de plaats, waar het gebeente van zijn vaderen ligt. Meer weet hij er niet over te zeggen.¹ En toch wordt hij verpletterd door het bericht dat zijn volk in grote rampspoed verkeert in het verwoeste Jeruzalem en dat de muur van Jeruzalem afgebroken is.

JERUZALEM BRANDPUNT VAN GODS OPENBARING

Uit de diepe droefheid die Nehemia overvalt als hij dit bericht hoort, blijkt dat de Here God Jeruzalem niet loslaat. God zal daar Zijn Naam doen wonen. Hij heeft alle profeten naar Jeruzalem gestuurd. Jezus zegt in Lukas 13:33: '*...het gaat niet aan, dat een profeet buiten Jeruzalem omkomt.*'

God zal van Jeruzalem het brandpunt van Zijn openbaring maken, en dat zal het altijd blijven. Jeruzalem is de 'naaf' van heel

1 Nehemia 2:3

de wereldgeschiedenis. Alles draait om Jeruzalem. En van Jeruzalem zegt Jezus dat die stad vertreden zal worden door de heidenen, totdat de tijden der heidenen vervuld zijn.²

Tot aan de Jongste Dag kunnen wij de wereldgeschiedenis aflezen van deze barometer: Hoe staat het met Jeruzalem? Daar heeft God Zijn Naam geopenbaard, en daarheen heeft Hij Zijn Zoon gezonden. God zegt: Let op de toestand van Jeruzalem.

En dat is nu precies wat er in de hele christenheid niet is gebeurd. Het heeft Jeruzalem losgelaten, tot in allerlei verkeerde eindtijdverwachtingen toe. Verwachtingen, waarbij men als het ware met de armen over elkaar gaat zitten wachten om in de hemel opgenomen te worden, zonder er verder aan te denken dat op *ons* de taak gelegd is om Israël tot jaloersheid te verwekken en het tot bekering te roepen. Over de hele linie is Jeruzalem losgelaten, en daarom ligt ook de heidenwereld in puin. Christenheidene zijn verteerd en zien geen uitweg meer. Maar zodra de christenen beginnen hierin Abraham te zegenen, zullen wij gezegend worden.

Ook nu staat het er in Gods ogen weer slecht voor met Jeruzalem. De spanning onder de volkeren groeit uit tot razernij. God werpt een storm op de volkeren, maar het centrum van die storm zal Israël zijn – en Jeruzalem. Maar God is zo genadig om Zijn wegen bekend te maken in de heidenwereld.

Welnu, als Nehemia hoort hoe slecht het gesteld is met Jeruzalem, dan ontroert hij op een manier, die door ons niet psychologisch te verklaren is. Hij is verpletterd. Hij zit daar wezenloos van verdriet en gaat vasten.

De duivel kan een mens ook een ogenblik neerslachtig maken en in een depressie voeren, maar dat is altijd onvruchtbaar. Daar komt niets opbouwends uit voort. Maar als God een ogenblik een mens psychisch verbrijzelt en neerslaat, dan richt Hij die mens daarna ook weer op en kan hij zich sterken in God.

2 Lukas 21:24

Dat zien we hier bij Nehemia. Hij komt tot een boetegebed. Het is een gebed, zoals alle heiligen dat hebben uitgesproken. Een gebed, waarin hij aanspraak maakt op de vastigheden van het verbond en op de heiligheid van de Naam des Heren. Hij bidt:

‘...gedenk aan het woord, dat Gij aan uw knecht Mozes voorgehouden hebt: pleegt gij trouwbreuk, dan zal Ik u onder de volkeren verstrooien. Maar, bekeert gij u tot Mij en onderhoudt gij naarstig mijn geboden – al waren uw verdrevenen aan het einde des hemels, Ik zal hen vandaar vergaderen en hen brengen naar de plaats die Ik verkoren heb om daar mijn naam te doen wonen.’³

Jeruzalem en de Naam ‘IK BEN DIE IK BEN’ hebben alles met elkaar te maken – ook nu! God is niet veranderd. Hij is dezelfde nu.

Daarom is die schenker met het beste baantje aan het hof van Babel zo aangedaan. God legt beslag op die man en hij komt er niet meer onderuit.

Tegenwoordig zou men zo iemand misschien naar de psychiater sturen en zeggen: ‘Man, als jij je dat zo buitensporig aantrekt, dan gaat het niet goed met je. Kijk eens naar je kameraden. Je volksgenoten hebben plezier hier in Babel. Die treuren misschien ook weleens om Jeruzalem. Maar kom nou toch... het is honderdvijftig jaar geleden dat die stad verwoest is, en het zal heus wel een keer worden opgebouwd. Dan zullen de Joden die dáár zitten de handen maar eens uit de mouwen moeten steken. Dat hoeft jij in Babel toch niet te doen? En je hoeft er al helemaal niet hele dagen om te huilen.’

Voor het verdriet van Nehemia hielpen beslist geen pillen of shocktherapieën van de psychiater. Het was een droefheid van de Heilige Geest die over hem viel. Rouw en schrik dreven hem tot vasten, bidden en schuld belijden. Want het was om zijn zonden en die van zijn vaders. Nehemia sluit zichzelf niet uit van zijn voorgeslacht.

3 Nehemia 2:8-9

Want het was om hun zonden dat zij de ballingschap waren ingegaan. Nu is er maar één pleitgrond over, en dat is de Naam des Heren. Nehemia pleit: 'U hebt beloofd Here dat wij mogen terugkeren en de muren van Jeruzalem mogen herstellen, als er bekering is voor Uw Aangezicht. U hebt immers een plan met Uw volk?'

God heeft inderdaad een plan met Jeruzalem. Daar zal Hij Zijn heil openbaren voor de hele wereld, door de komst van Zijn Zoon. En daarom, Nehemia, zullen die poorten hersteld worden.

EEN SCHENKER WORDT STADHOUDER VAN JERUZALEM

God gaat een wonderlijke weg. Een schenker, die geen ingenieursopleiding heeft gehad, wordt door God verkoren en gegrepen. Hij wordt geestelijk stuk geslagen en verbrijzeld, en weer opgericht. En zo wordt hij bekwaam gemaakt om die taak voor Jeruzalem te gaan volbrengen.

Uitgerekend een schenker!

Het hof van Arthahsasta stond bekend om zijn weelderigheid, zijn feesten en fuiven, en de daarbij behorende vrouwen. Nehemia had daar tussen geleefd en er wellicht ook een 'besmetting' van ondergaan. Maar hij gaat bidden.

Bidden is riskant voor een mens, want dan wordt hij letterlijk en figuurlijk 'uit zijn baan geslingerd'. Nehemia kan er na zijn gebed ook niet dezelfde onder blijven, en wil ontslag nemen. Maar dat ging wel met innerlijke strijd gepaard.

In Nehemia 2:5 lezen we: *'En ik zei tot de koning: Dat gij, indien het de koning goeddunkt en indien uw knecht u welgevallig is, mij zendt naar Juda, naar de stad waar de graven mijner vaderen zijn, om haar te herbouwen.'* Vervolgens vraagt hij om geleidebrieven en materiaal. En als de koning hem dat alles geeft, komt Nehemia tot de uitspraak: *'...de koning gaf ze mij, daar de goede hand van mijn God over mij was.'*

In het voorafgaande vers lezen we echter dat Nehemia – voordat hij

zijn verzoek aan de koning deed – eerst een soort schietgebed richtte tot God. Want als God de drang in zijn ziel gelegd heeft om de muren van Jeruzalem te gaan herstellen, wil hij het liefst direct gaan. Maar God laat hem nog enkele maanden wachten. En dat maakt hem steeds bedroefder.

Uiteindelijk merkt de koning op dat het verdriet van Nehemia niet alleen maar aan de buitenkant zit, maar dat een hartzeer hem kwelt. Nehemia schrikt dat het zo duidelijk is dat hij verdriet heeft. Want aan het Perzische hof mocht je geen treurig gezicht laten zien. Daar stond zelfs de doodstraf op. De koning wilde alleen maar vrolijke en vriendelijke gezichten om zich heen hebben. Daarom schrikt Nehemia zo, wanneer de koning opmerkt hoe vervallen zijn gezicht is. En dan vraagt de koning: *‘Wat is dan uw verzoek?’*⁴

Op die vraag slaakt Nehemia een zucht naar de hemel en zegt: *‘Ik wil Jeruzalem herbouwen.’* En daarop openden zich alle deuren en mogelijkheden.

Er is dus een soort incubatietijd geweest. God riep Nehemia en bracht hem tot verootmoediging. Maar Hij liet hem ook wachten als een pijl op een gespannen boog. Maar toen ‘het schot’ eindelijk gelost werd, kreeg hij wat hij nooit had durven dromen. Koning Arthahsasta stelde hem zelfs als landvoogd over het land Juda aan.⁵ Verder kreeg hij een vrijgeleide en soldaten mee, en materiaal voor de herbouw. God in de hemel deed het hem gelukken. De Heer heeft alles voor hem in orde gemaakt. Maar ondanks dat lezen we in Nehemia 2:11-16:

‘Zo kwam ik te Jeruzalem; toen ik daar drie dagen was, trok ik er in de nacht met enkele mannen op uit. Nu had ik aan geen mens verteld, wat mijn God mij in het hart gegeven had om voor Jeruzalem te doen. Ook had ik geen ander dier bij mij dan dat, waarop ik reed. Ik trok des nachts uit door de Dalpoort, in de richting van de

4 Nehemia 2:4

5 Nehemia 5:14

Slangebron en naar de Aspoort en ik stelde een onderzoek in naar de muren van Jeruzalem, die afgebroken waren, en naar zijn poorten, die door vuur verteerd waren. En ik trok door naar de Bronpoort en naar de Koningsvijver, doch daar was geen ruimte meer voor het dier, waarop ik reed, om voort te gaan. Daarom klom ik in de nacht door het dal naar boven, en stelde een onderzoek in naar de muur. Daarop keerde ik weer door de Dalpoort en zo keerde ik terug. De leiders nu wisten niet, waarheen ik gegaan was en wat ik gedaan had; want aan de Joden, de priesters, de edelen, de leiders en de overige beampten, had ik het tot nog toe niet verteld.'

Nehemia houdt eerst nog een nachtelijke inspectietocht in Jeruzalem. Vanuit de geschiedenis van zijn volk wist hij heel goed, dat profeten die het welzijn voor Jeruzalem zochten, niet geaccepteerd werden. Het is zelfs zo droevig gesteld geweest met de historie van Jeruzalem, dat degenen, die in Gods Naam het volk vergaderen wilden, gevangen werden genomen.

Nehemia gaat dus heel voorzichtig te werk. Vermoedelijk is de gedachte door hem heengegaan: Hoe zullen de achtergeblevenen er wel over denken als er iemand uit het verre Babel komt met de pretentie de muren te gaan herstellen?

We weten het niet. Maar vast staat dat hij eerst niets gezegd heeft tegen de leidlieden. Al ben je door de stem van God geroepen en heb je de beste bedoelingen, dan is het toch verstandig om voorzichtig te werk te gaan en een behoorlijke inspectietocht te houden.

Ook Jezus kwam met de beste bedoelingen naar Jeruzalem. Hij kwam van God Zelf, maar Jeruzalem nam Hem niet aan. Hij werd gekruisigd. Zelfs Zijn eigen discipelen vroegen Hem: *'Zijt Gij de enige vreemdeling in Jeruzalem, dat Hij niet weet wat daar dezer dagen geschied is?'*⁶

Zo was het gesteld met Jeruzalem – tot op de dag van vandaag. Maar

6 Lucas 24:18

zo erg is het ook met het ‘kerkelijk’ Jeruzalem gesteld.

Wij moeten bidden om de verlichting van de Heilige Geest. Wij moeten bereid zijn om in eendracht te getuigen van het Lam Gods, dat geslacht is juist voor het concrete Jeruzalem in het Midden-Oosten, en voor het behoud van de mensheid die daaraan verbonden is. Opdat de tijden van verkwikking zullen doorbreken.

Het is een hoogst ernstige tijd.

De Heer wil in de heidenwereld een gemeente oproepen, die zich als Nehemia verootmoedigt en zegt: ‘O Heer, wij hebben het hier ook bedorven.’ Want laten we niet vergeten dat de toestand van Jeruzalem door de Here God ook gemeten wordt aan wat wij ten aanzien van het Joodse Jeruzalem doen.

Er ligt een grote schuld en zonde op de christenheiden wereld. Want toen Jeruzalem Jezus verwierp, heeft God Zich in Zijn Zoon en door de Heilige Geest tot de heidenwereld gewend en hun de mogelijkheid gegeven om zalig te worden. Hij is in barmhartigheid met de heidenwereld bewogen geweest, maar met het *doel* om Israëel te lokken tot zijn Messias. Zo staat het in de Schriften! Dat hebben wij ontzettend verwaarloosd, ondanks de waarschuwingen van Paulus daartegen in zijn brief aan de Romeinen.⁷ Daardoor, en onder andere door de schandelijke verdeeldheid van de christenen over het rond der wereld, kunnen de Joden Jezus niet vinden.

Zeker, het Nazisme heeft een vreselijke schuld aan het ombrengen van miljoenen Joden. Maar hoe ziet God in de hemel *ons*? Ook wij hebben de weg versperd voor Israëel om tot Jezus te komen. God wil dat hier een geest van verootmoediging doorbreekt – zoals Nehemia die had, opdat wij zullen zien waarom het zo slecht gesteld is met Jeruzalem.

Dat ligt ook aan ons!

Juist in de bezettingsjaren van de Tweede Wereldoorlog, toen de Joden bij duizenden de gaskamers in gejaagd werden, werd er op de kansels niet gezegd: Dat de Joden Jezus niet kunnen vinden is

⁷ Romeinen 9-11

onze schuld! Dat lag zo buiten het blikveld dat wie er wel over sprak misschien ook nog voor gek versleten zou zijn.

Wij hebben Jeruzalem losgelaten. Er komt nooit een kerkelijke eenheid als daarover niet een diepe verootmoediging plaatsvindt – zoals die van Nehemia. Ook de Wereldraad van Kerken zal het niet lukken om eenheid te bereiken. Dat is slechts een uiterlijke, antichristelijke organisatie. Wij moeten tot het besef komen dat wij door deze opstelling de Joden de gasovens in hebben gejaagd. Want wij hebben nagelaten Jezus zo te verheerlijken dat Israël daardoor tot jaloersheid geprikkeld zou zijn en Hem zouden hebben kunnen aannemen.

Zo meet God de dingen.

God meet met andere maatstaven dan wij.

En moeten zij in het Midden-Oosten nu verpletterd worden?

Welnu, zegt God, dan zal het ook jullie verplettering zijn. Dan zullen zij representatief zijn voor de hele wereld.

Kies dan heden wie gij dienen zult.

Zullen wij glorie gaan geven aan het bloed van Jezus?

Want we moeten niet doen alsof die eenheid zo ingewikkeld is. Het is eenvoudig het Lam dat voor ons geslacht is, aannemen en Jezus belijden, zoals apostelen en profeten Hem ons hebben bekendgemaakt. En alle kleine opvattingen eromheen, moeten ondergeschikt gemaakt worden aan de belijdenis dat Jezus de Zoon van God is, en dat Hij zijn bloed gegeven heeft.

Dat is wat de Here God vraagt in dit uur van de geschiedenis. En de Heer vraagt ons ook: 'Is dat zo moeilijk?'

De consequentie daarvan is dat wij tot bekering moeten komen en de eigen 'provincie' niet meer voor moeten trekken boven de andere. Dan moeten wij God en elkaar willen gaan dienen in liefde. Dat is de boodschap in deze tijd.

Mensen lezen de krant en worden angstig. Wat gaat er allemaal gebeuren? Het gaat erom spannen. Het gaat stormen op de

volkerenzee – onherroepelijk.

Toch mag ik dit tot u zeggen: Wij krijgen nog net de tijd om als Christenheid tot bekering te komen en samen te belijden dat wij Israël in de weg hebben gestaan om vrede te vinden. Want aan de Zoon van God is alle macht gegeven in hemel en op aarde. En als Israël Jezus gaat aanvaarden als hun Messias, dan breken de tijden van verkwikking aan.

Wij leven in een grenssituatie en de satan weet dat ook. Hij weet dat het gaat om het bloed van Jezus en om de ware eenheid van Zijn kinderen. De satan weet dat de hele gemeente vervuld zal worden met de Heilige Geest. Hij weet, dat als ‘de stenen’ zijn samengeraapt in een ‘Karmelgericht’, God doopt met Zijn vuur.

Maar de duivel wil de eenheid van de christenen tot zijn territorium verklaren. Het is een groot intellect. Hij is één van de hoogste engelen geweest. Velen hebben niet in de gaten dat er door hem een valse eenheid gesmeed wordt, waarin tenslotte alle geloof wordt uitgeblust.

Er wordt in de geestelijke sfeer een hevige oorlog gevoerd, waarin het uiteindelijk gaat om het herstel van Jeruzalem. Want God heeft Zijn trouw aan Israël nooit gekrenkt.

Geloof daarom in de barmhartigheid van God. Geloof dat Hij Zijn gemeente tot een eendrachtige getuige van het Lam wil maken. Want wij hebben een woord voor de wereld: het Woord des kruises. Laat men aan ons kunnen zien hoe lief wij elkaar hebben en hoe wij – één in Hem – de boodschap van het evangelie uitroepen tot in Jeruzalem. Wij hebben een machtige God, Die in deze tijd Zijn heilsplan gaat vervullen.

Het is geweldig dat Nehemia in zijn eentje naar Jeruzalem gaat, zonder het eerst aan de leidlieden te vertellen, maar eerst een nachtelijke inspectietocht houdt. Het is een droevige rondgang, waarbij hij vanwege het vele puin ook nog van zijn paard af moest. Maar nadat hij het vertrouwen van het volk gekregen had en zij zijn bedoelingen

begrepen, vatten zij met krachtige hand het werk aan.⁸

Boven het boek Nehemia zouden wij kunnen schrijven: In den beginne was het gebed. Daarna viel de beslissing om naar Jeruzalem te gaan voor de herbouw. Het leek menselijk gesproken onmogelijk na honderdvijftig jaar verwoesting. Toch werden alle deuren en mogelijkheden voor Nehemia geopend. Hij gaat voorzichtig te werk. Hij tast de muren van Jeruzalem af, maar ook de leidlieden. En ten slotte zijn daar krachtige handen die het werk aanvatten. De God des hemels deed het hem gelukken.

Zo moet het ons allemaal gaan om Jeruzalem. Dan zal er een groot ontwaken komen. Doen wij dat niet, dan komt het hoogstens tot een veel verdere verbroekeling. Ieder heeft zijn eigen praatje en zijn eigen huisje en vakje. Maar als God een talent geeft, dan wil Hij ook dat het gebruikt wordt. In de eerste plaats voor Zijn 'oogappel' Jeruzalem, Zijn volk. Want zij blijven beminden om der vaderen wil.

Jezus bad: *'Vader, vergeef het hun, want zij weten niet wat zij doen.'*⁹

Is het niet machtig dat wij, in het actueel worden van de vergeving voor Israël, worden ingeschakeld, en dat God ons wil gebruiken om het Joodse volk bij Jezus te brengen?

Het is een wondermooie taak, die niet door een 'motregen' van gesprekken over allerlei niet ter zake doende dingen bedorven mag worden. Al ons 'opwekkingswerk' moet gericht zijn op Jeruzalem. Als wij open vensters hebben naar Jeruzalem, zal God ons, onze gezinnen, onze gemeente, ons land, ons volk en de wereld zegenen.

Zij blijven beminden om der vaderen wil.

'O diepte van rijkdom, van wijsheid en van kennis Gods, hoe ondoorgrondelijk zijn Zijn beschikkingen en hoe onnaspeurlijk Zijn wegen.'

8 Nehemia 2:18

9 Lukas 23:34

HET GEBED VAN NEHEMIA

Want: wie heeft de zin des Heren gekend?

Of wie is Hem tot raadsman geweest?

*Wie heeft Hem eerst iets gegeven, waarvoor hij vergoeding
ontvangen heeft?*

*Want uit Hem en door Hem zijn alle dingen: hem zij de
heerlijkheid tot in eeuwigheid.*

*Amen.*¹⁰

10 Romeinen 11:33-36

NAAST ELKAAR BOUWEN AAN JERUZALEM

‘Maar toen Sanballat gehoord had, dat wij de muur aan het herbouwen waren, ontstak hij in woede en ergerde zich zeer; hij bespotte de Joden, en zei in tegenwoordigheid van zijn broeders en van het leger van Samaria: Wat doen die machteloze Joden? Zal men hen laten begaan? Zullen zij offeren? Zullen zij vandaag gereed komen? Zullen zij de stenen uit de puinhopen, verbrand als zij zijn, weer tot leven wekken?

De Ammoniet Tobia nu stond naast hem en zei: Al bouwen zij ook, als er maar een vos tegen hun muur opspringt, doet hij hem afbrokkelen. –

Hoor, onze God, hoe wij gehoond worden, en doe hun smaad terugkeren op hun eigen hoofd en geef hen als buit over in een land van gevangenschap. Bedek hun ongerechtigheden niet en laat hun zonden niet uitgewist worden voor uw aangezicht, omdat zij krenkend zijn opgetreden tegen hen die herbouwen. –

Maar wij herbouwden de muur, en de gehele muur werd tot zijn halve hoogte voltooid, want het volk had lust om te werken.’
(Nehemia 4:1-6)

HET PROCES VAN BALLINGSCHAP EN TERUGKEER

Het herhaaldelijk proces van ballingschap en terugkeer uit de ballingschap – dat zo kenmerkend is voor de hele geschiedenis van het Joodse volk – vindt zeer duidelijk plaats onder begeleiding van het spreken van God.

Nemen we als voorbeeld de Jozefgeschiedenis, dan zien we hoe zowel de dromen van Jozef als zijn profetisch optreden, het heen en weer trekken van de stamvaders tussen Kanaän en Egypte, beheersen.

Zo is ook de uittocht uit Egypte niet mogelijk zonder de profetische begeleiding van Mozes.

Eenmaal aangekomen in het beloofde land Kanaän, hield God van Zijn kant het verbond, doch als het volk op allerlei manieren het verbond verbrak, dan moesten de profeten de keerzijde van de exodus aankondigen: de ballingschap.

Het volk werd niet zonder profetische waarschuwingen en aankondigingen in ballingschap gevoerd, eerst naar Assyrië en later van Juda naar Babel.

Wanneer Jezus Christus in het hart van de heilsgeschiedenis moet constateren dat het Joodse volk de oude lijn van het verbond van God verlaten heeft, dan kondigt Hij ook de ballingschap aan – die ook inderdaad gekomen is.

En als er na deze wereldwijde ballingschap een nieuwe dag van terugkeer moet komen, dan kondigt Hij die ook aan.

In Matthéüs 23:37-39 lezen we:

‘Jeruzalem, Jeruzalem, dat de profeten doodt, en stenigt, wie tot u gezonden zijn, hoe dikwijls heb Ik uw kinderen willen vergaderen, gelijk een hen haar kuikens onder haar vleugels vergadert, en gij hebt niet gewild. Zie, uw huis wordt aan u overgelaten. Want Ik zeg u, gij zult Mij van nu aan niet meer zien, totdat gij zegt: Gezegend Hij, die komt in de naam des Heren!’

Wij kunnen het boek Nehemia pas verstaan wanneer wij dit niet losmaken van het grote systeem van het handelen van God.

Dat God deze geschiedenis beheerst blijkt ook uit de droefheid van Nehemia over de ballingschap, terwijl die toch al honderdvijftig jaar duurde. Waarom is hij juist nu zo bedroefd? Dat is psychologisch toch niet te verklaren?

God beschikte echter over de ziel van Nehemia, en het is door Zijn Geest dat hij dagenlang rouw bedreef vanwege het in puin liggen van Jeruzalem en haar verbrande poorten. Hij heeft de stad zelf nooit

gezien. Het enige wat hij van Jeruzalem kan zeggen is, dat daar de graven van zijn vaderen zijn. Meer niet.

Maar God beheerst deze geschiedenis. Hij regeert ook over het hart van de Perzische koning, aan wiens hof Nehemia schenker was. En God beweegt deze koning om Nehemia de gelegenheid te geven de muren van Jeruzalem te gaan herbouwen. Hij wordt zelfs tot stadhouder aangesteld.

Daaraan ging echter wel een verootmoedigingsgebed van Nehemia vooraf, waarin hij boete deed over de zonden die hij en zijn vaderen bedreven hadden en die oorzaak waren waardoor God hen in ballingschap had gestuurd. En dan lezen we dat de goede hand van God over hem was.¹¹ Daarop vatten zij met krachtige handen het goede werk aan.¹²

NAMENLIJSTEN

In Nehemia 3 kunnen we de lijst met namen lezen van hen, die hebben meegebouwd aan het herstel van Jeruzalem. Namenlijsten worden meestal overgeslagen bij het Bijbellezen. Maar in deze namenlijst zijn prachtige dingen vermeld. Er wordt zelfs iemand genoemd die met zijn dochters half Jeruzalem herstelde.¹³ Dus ook de dochters mogen wij niet uitvlakken als het gaat om het werk des Heren. Hoewel Paulus zegt dat de vrouw moet zwijgen in de gemeente¹⁴, kunnen toch de diensten van vrouwen van grote betekenis zijn. Ook Paulus spreekt van de vrouwen die met hem gestreden hebben in het evangelie¹⁵.

Er staat heel veel moois in die namenlijst in Nehemia 3.

Namenlijsten kunnen zelfs van groot belang zijn. Een voorbeeld uit het gewone leven zal iedereen aanspreken. Stel, er is een vliegtuig

11 Nehemia 2:8

12 Nehemia 2:18

13 Nehemia 3:12

14 1 Corinthiërs 14:34

15 Filippenzen 4:3

onderweg, dan zal de vliegmaatschappij een passagierslijst hebben, waarop de namen van alle inzittenden vermeld zijn. Als dat vliegtuig verongelukt, dan zullen de familieleden van de passagiers zeker de maatschappij opbellen om te vragen of hun geliefden op de lijst van de overlevenden of op die van de omgekomenen vermeld staan. Zulke lijsten worden duchtig gelezen.

Terugkomend bij de lijst van Nehemia: Als de Heilige Geest hier meer dan een bladzijde besteedt aan het opnoemen van de namen van hen die bij de herbouw van Jeruzalem betrokken zijn, dan is dat niet zonder betekenis. Ik zie daarin een voorafschaduw van het Boek des Levens. Degenen, die met troffel en zwaard, in moeite en strijd, onder hoon en versmading, hebben meegebouwd aan de herbouw van Jeruzalem, komen in het Boek te staan. Dat was toen zo, maar dat zal ook nu zo zijn. Uiteindelijk is het Gods ene Jeruzalem.

Wanneer nu ook wij op onze plaats meebouwen aan het herstel van Jeruzalem; aan het tot volheid komen van Gods Sion, dan worden onze namen opgetekend in het Boek des Levens. Want de Herder Israëls kent Zijn schapen bij name.¹⁶

In de dagen van Nehemia hebben zij de taak de herbouw van Jeruzalem te vervullen. En hoewel het nog een schaduw was van het grote gebeuren in de toekomst – het was het werk des Heren. Met al hun krachten hebben zij zich ingezet voor het bouwen van Zijn Sion. Nehemia als geroepene – als een profeet aan de spits – vond tenslotte *'handen gesterkt ten goede'*. (Nehemia 2:18 St. Vert.) Van hen heeft de Heilige Geest een hele lijst van namen laten optekenen om die voor eeuwig te bewaren.

Hoe belangrijk het is dat onze namen worden opgetekend, lezen wij in het antwoord van Jezus aan de zeventig die Hij had uitgezonden om het evangelie te verkondigen. Bij hun terugkeer spaken zij hun blijdschap

16 Johannes 10:3

erover uit dat zelfs de boze geesten zich aan hen onderwierpen in Zijn Naam. Jezus antwoordt daarop: *'Evenwel, verheugt u niet hierover, dat de geesten zich aan u onderwerpen, maar verheugt u, dat uw namen staan opgetekend in de hemelen.'*¹⁷

Het Woord van God is een hemels muziekstuk, met het ene machtige thema: Hij is Dezelfde tot in eeuwigheid. Het is de muziek van het lied van Mozes en van het Lam. De Naam IK BEN DIE IK BEN schittert in heel de Bijbel. De Naam van de God van Israël, die ook in Jezus verschenen is in de wereld, is JAHWE. Juist in de herhaalde herbouw van Jeruzalem toont Hij Zijn Naam. En wanneer in de laatste verdrukking alles over Jeruzalem heen golft als een gloeiende lava, dan daalt het nieuwe Jeruzalem rechtstreeks van God uit de hemel.

Het blijft Jeruzalem: Stad van Vrede.

Van ieder die hier voor Jeruzalem strijdt – in gebed en offergaven – komt de naam te staan in de namenlijst van het Boek des Levens. Jezus zegt daarvan: Verblijdt u daarover.

EEN WONDERLIJKE ZAAK

Wanneer we dit hoofdstuk van Nehemia nader bekijken, dan blijkt dat er op de profetische oproep van Nehemia vanuit de verre omstreken van Jeruzalem mensen komen om daadwerkelijk te helpen bij de opbouw van de stad.

Dit is op zich toch weer een wonder, dat alleen maar te verklaren is vanuit de trouw van God, die Nehemia gegrepen heeft om alle luxe die hij in Babel had, op te geven. Naar wereldse maatstaven onbegrijpelijk. Maar hij doet het omdat hij niet anders kan.

Juist in verband met de herbouw van Jeruzalem zingen wij het prachtige lied: *'O wat een vreugd zal dat wezen, daar al de wonderen te zien.'* De heilige stad met de straten van goud wordt inderdaad gebouwd op de wonderen van God en door de kracht van de Naam die

17 Lukas 10:20

in Jesaja 9:5 genoemd wordt: *‘Wonderlijk, Raad, Sterke God, Vader der Eeuwigheid, Vredevorst.’*

Het is één wonderlijk gebeuren.

Als Nehemia – nog maar net uit Babel teruggekeerd – de oproep doet: Help mee voor de bouw van Jeruzalem, dan stromen mensen uit de verre omtrek van Jeruzalem toe. Dit is niet vanzelfsprekend. Want wij lezen in Nehemia 3:5 dat de aanzienlijken uit Tekoa hun schouders niet wilden zetten onder het werk van hun heer. Zij wilden hun nek niet buigen om te gaan bouwen aan Jeruzalem.

Tekoa is nog wel de plaats waar de profeet Amos ‘als een leeuw gebruld’ had.¹⁸ En juist de aanzienlijke Tekoïten blijven thuis en geven geen gehoor aan de oproep van Nehemia.

Vandaag is het precies zo. Wat Nehemia ondervond van de aanzienlijken, kunnen wij ook nu verwachten als er een reveil of Reformatie moet komen. Ook wij moeten niet wachten op de laatste professor of voorzitter van een of andere synode, voordat wij in actie komen. Wij moeten goed letten op de namenlijst van Nehemia en wat er gebeurde bij de herbouw van Jeruzalem.

De geschiedenis van Nehemia is heel actueel.

De Geest des Heren is Dezelfde nu en Hij overziet alle dingen.

De profetische oproep om Jeruzalem te gaan herbouwen wordt daarom ook nu niet in de eerste plaats voorgelegd aan de aanzienlijken, maar die zal uitgaan tot het volk. En God zal ermee doen wat Hem behaagt. Degenen die de Here vrezen zullen ‘ja’ zeggen. Wij doen mee!

Dat zegt mij ook het boek Nehemia. Het is een voorbeeld voor ons dat het ook nu langs deze weg zal moeten gebeuren.

De aanzienlijken bleven thuis in de stad waar ‘de leeuw gebruld had’.

Amos, de boer uit Tekoa, die Gods Woord op zo’n wonderlijke manier ontvangen had en met schallend geluid de steden was

18 Amos 3:8

binnengestormd, had hen uitgemaakt voor ‘de koeien van Basan’.¹⁹

Ze waren het vergeten in Tekoa.

Wonderlijk dat de boodschap van de boer uit Tekoa in Openbaring 10 terugkomt. Ook daar ‘brult de leeuw’ en klinkt er profetie.

Als Nehemia zijn oproep doet tot de herbouw van Jeruzalem, dan komen mensen tot een beslissing. Sommigen willen direct meedoen en anderen kijken liever eerst de kat uit de boom om te zien of die muren inderdaad zullen herrijzen.

Zulke mensen zijn er altijd. Ook de profetes Debora heeft hier mee te stellen gehad. Wij lezen dit in haar lied in Richteren 5:23: *‘Vervloekt Meroz! spreekt de engel des HEREN, vervloekt, vervloekt zijn inwoners, omdat zij niet gekomen zijn de HERE tot hulp, de HERE tot hulp, als helden’*. Ook Ruben liet eerst een ander de kastanjes uit het vuur halen.²⁰

Maar God had Nehemia gestuurd en Hij gaf ook de mensen die zeiden: *‘Wij zullen ons tot de herbouw gereedmaken’*. Uit alle rangen en standen en beroepen kwamen zij om mee te helpen. Dat is de achtergrond van deze lijst met namen.

Ook priesters komen naar voren. Allen grepen de troffel en het zwaard en het paslood en naar alles wat maar nodig was om te bouwen. Iedereen deed ten slotte mee.

BOUWEN IN EENDRACHT

Het is prachtig om te lezen hoe iedereen bouwde naast de ander. Telkens weer lezen we in Nehemia 3: *‘...daarnaast was bezig ... aan diens hand bouwde... en daarnaast bouwden...’*, enzovoort.

Bij de herbouw van Jeruzalem stonden de mannen niet boven elkaar en niet tegenover elkaar, maar hand aan hand. De één stond naast de ander – in een vaste orde. Daar werd werkelijk gebouwd!

God vraagt geen organisatie.

¹⁹ Amos 4:1

²⁰ Richteren 5:15-16

God wil wel dat wij in deze verschrikkelijke tijd niet benepen zullen zijn; niet in het eigen vakje blijven zitten denken en ploeteren, en miezerig worden in onze gedachten, waardoor er een ‘motregen’ over onze geest zal vallen. Neen, God wil dat wij werkelijk het ‘aanlichten’ van die grote dag van Zijn Koninkrijk zullen zien, en vervolgens aan Jeruzalem zullen bouwen. Sterker nog, God wil dat wij aan het Joodse volk zullen ‘bouwen’ en zullen trachten Israël tot jaloersheid te verwekken, door *samen* voor de Naam van Jezus te strijden: de één *naast* de ander – en dat te doen in de geest van wat Paulus schrijft in Philippenzen 2:4: *‘In ootmoedigheid achtte de een de ander uitnemender dan zichzelf’*.

Dan is er pas de juiste geest om – in navolging van Nehemia – Jeruzalem te bouwen.

Ook dat is profetie.

Nehemia bereikte het wonder van de onderlinge eendracht. Hij richtte geen ‘eenheidsorganisatie’ op. Ook heeft hij geen opdracht gegeven aan het volk om eerst een vakdiploma in metselen te gaan halen. Hij heeft geen commissie van examinatoren ingesteld. Dan zou er mogelijk onenigheid zijn ontstaan over wie er examen moest afleggen en wie de examinerator moest zijn.

Er was meteen een *eendrachtig* bouwen aan Jeruzalem. Het was Gods wil dat Zijn in puin liggend Jeruzalem na anderhalve eeuw weer opgebouwd werd.

Waarom?

Ja, waarom eigenlijk?

Wel *hierom*: Opdat, later, door de nauwe straten van Jeruzalem de Here Jezus zal kunnen gaan – ook naar het rechthuis van Pilatus, en dat de Joodse Raad dáár zal kunnen vergaderen.

Opdat daar een ‘brandpunt’ zal kunnen zijn van wat een mens is in zijn verval van God. Maar ook dat in die stad zal kunnen worden geopenbaard dat God liefde is.

God zegt: *‘In Jeruzalem zal Mijn Naam zijn tot in eeuwigheid’*.²¹

21 1 Koningen 11:36; 2 Kronieken 33:4

De Eeuwige richt onze blik op Jeruzalem. Het is schijnbaar één ongedeelde stad, maar de werkelijkheid is tegenovergesteld. Jeruzalem wordt door de heidenen vertreden, totdat de tijden daar vervuld zijn.

Wij leven in een grenssituatie.

Maar de Heer wil nu overal ter wereld grote opwekkingen geven, genezingswonderen en doorbraak van profetieën, opdat wij inderdaad Jeruzalem tot bekering kunnen roepen.

Zo is de wil van de Eeuwige.

Het gaat nog steeds om Jeruzalem.

Jeruzalem is en blijft de stad van de grote Koning.

TEGENSTAND

Naast het wonderlijke weggeroepen worden uit Babel, en de eendracht en eensgezindheid van het volk om mee te helpen bouwen, ondervond Nehemia natuurlijk ook het alledaagse van het moeten ploeteren en worstelen van de opgang der zon totdat de sterren aan de hemel stonden. Niet elke dag zijn er opzienbarende wonderen geweest. Dag voor dag moest er naast elkaar gemetseld worden, ondanks tegenstand en bespotting.

Dat het hen daar ook niet aan ontbrak kunnen we lezen in Nehemia 4:1-3:

‘Maar toen Sanballat gehoord had, dat wij de muur aan het herbouwen waren, ontstak hij in woede en ergerde zich zeer; hij bespote de Joden, en zei in tegenwoordigheid van zijn broeders en van het leger van Samaria: Wat doen die machteloze Joden? Zal men hen laten begaan? Zullen zij offeren? Zullen zij vandaag gereed komen? Zullen zij de stenen uit de puinhopen, verbrand als zij zijn, weer tot leven wekken? De Ammoniet Tobia nu stond naast hem en zei: Al bouwen zij ook, als er maar een vos tegen hun stenen muur opspringt, doet hij hem afbrokkelen.’

Met andere woorden: Die hele zaak van Jeruzalem is labiel.

Zo wordt er door wereldse mensen soms ook over het Christendom gesproken. Labiel, rommelig.

Mannen van naam – zoals Sanballat en Tobia de Ammoniet – mannen van wetenschap en geld bespotten Nehemia en zijn bouwers en zeggen: Wat een labiel zaakje, Wat wil je met dat brokkelige stof? Wat moet je daar nu mee beginnen? Ze spuwen hun verachting uit in het gezicht van Nehemia.

Nehemia kan hen op dat moment niet eens tegenspreken. Het lijkt inderdaad een armzalig gebeuren. Wat kan hij daar tegenover plaatsen? Het is waar. Hij is in Babel geweest en daar heeft hij heel andere bouwwerken gezien. Als hij terugdenkt aan de muren van Babel, dan kan hij zich voorstellen dat Nebukadnezar zegt: *'Is dit niet het grote Babel, dat ik gebouwd heb...?'*²²

Maar de muren van Jeruzalem?

Inderdaad, het Koninkrijk Gods komt niet met uiterlijk gelaat en vertoon.

En toch...

Al zouden er nog veel meer spotters bij staan als Sanballat, en al zouden er nog zoveel vossen of duizenden duivelen over de muur springen, Nehemia weet zich door God geroepen en Jeruzalem zal herbouwd worden.

Nehemia weet dat God trouw is. Er is een getrouwheid Gods in de nachten.²³

Er is een moederbelofte. Er is een plan van God. Er is een Messias die komen moet, en daarom *wordt* Jeruzalem herbouwd.

Toen Hitler in de Tweede Wereldoorlog begon met de Joden te vervolgen, was er – ook bij mensen die niet zo veel meer ophadden met het Christendom – de gedachte: Nu gaat hij kapot. Er is toch

²² Daniël 4:30

²³ Psalm 92:3

altijd het besef geweest dat er een geheimenis schuilt in het Joodse volk en in Jeruzalem.

God gebruikt die stad als een 'hoofdas' in Zijn heilswerk.

Nehemia weet dat. Hij is op bijzondere wijze geroepen door de Eeuwige en daarom gaat hij door. Het is een wonder als je kunt volharden – ondanks smaad en hoon, verachting en verguizing. Want naast de verachting van Sanballat en de zijnen, zijn er anderen, die een 'akelig lied' bij de muur beginnen te zingen. We lezen in Nehemia 4:10 dat Juda zegt: *'De kracht der dragers schiet te kort en puin is er te veel; wij zijn niet in staat de muur te herbouwen.'* Letterlijk staat er: *'Des stofs is veel'*. (St. Vert.)

Er zijn inderdaad manschappen die het niet meer kunnen uithouden, en het van dag tot dag opsnuiven van stof niet meer kunnen verdragen. Het is ook zwaar werk om eerst al het brokkelige puin op te ruimen en dan onder hoon en spot opnieuw te gaan bouwen. Maar dan lezen we: *'...wij baden tot onze God'*. Nehemia bemoedigt het volk en zegt:

'Vreest toch niet voor hen; denkt aan de grote en geduchte Here en strijdt voor uw broeders, uw zonen en uw dochters, uw vrouwen en uw huizen.

Toen nu onze vijanden gehoord hadden, dat wij op de hoogte gekomen waren en dat God hun plan verijdeld had, konden wij allen terugkeren naar de muur, ieder naar zijn werk.' (Nehemia 4:14-15)

Het grote gevaar voor de gemeente van Christus is defaitisme. De moed laten zinken.

Luther heeft eens gezegd: *'Ein melancholischer Kopf ist ein gutes Fressen für den Teufel.'* (Een melancholisch hoofd is een lekker hapje voor de duivel.)

Daar zit een zekere waarheid in.

Nehemia zegt later: *'De blijdschap des Heren, die is uw sterkte'*.²⁴

24 Nehemia 8:11 (St. vert.)

Als wij zingen over de vreugde van de Heer, stroomt er kracht uit in de gemeente. Daarmee belijden wij dat het in wezen volbracht is en de ‘muur van Jeruzalem’ in principe voltooid is – figuurlijk gesproken. Daarmee nemen wij ‘een voorschot’ op wat de profeet Habakuk zegt:

‘... de aarde zal vol worden van de kennis van des Heren heerlijkheid, gelijk de wateren die de bodem der zee bedekken.’²⁵

De Heer vraagt slechts dat wij vanuit die overwinning en vanuit de toekomstige heerlijkheid kracht zullen putten, opdat wij het ‘veroveren’. God laat het Zijn kinderen *veroveren*.

Jezus zegt in Lukas 12:32:

‘Wees niet bevreesd, gij klein kuddeke! Want het heeft uw Vader behaagd u het Koninkrijk te geven.’

DE ‘VEROVERING’ VAN JERUZALEM

Een van de machtigste dingen die de Bijbel ons laat zien, is dat Israël Kanaän zelf mocht veroveren. Zo mogen ook wij – christenen uit de heidenen – in het beslissende moment van de wereldgeschiedenis zelf het verstarde en verharde volk tot bekering roepen.

God heeft er al twee godsdagen op gewacht. Niet dat wij met zwaarden naar Jeruzalem zouden gaan – al brandschattend en plunderend, rovend, tierend en vloekend – tot en met zedeloosheid toe, maar dat wij het zullen doen met een ‘heilige kruistocht’, met de wapenen van de Heilige Geest. Dat is Gods bedoeling geweest.

Voor die ‘heilige kruistocht’ is nu het uur aangebroken.

Niet zoals Peter van Amiens het deed, die gehoor gaf aan de oproep van Paus Urbanus II om Jeruzalem te bevrijden, en daarbij diens woorden herhaalde: *Deus lo volt!* (God wil het!)

Maar zo wilde God het niet!

25 Habakuk 2:14

De 'heilige kruistocht' die God wil is, dat Israël gegrepen wordt door onze 'herleving'. En dit keer is het geen vergissing! Jezus wil het nu doen, en ik verwonder mijzelf er nog elke dag over dat het in 1948 zo ondubbelzinnig en zo duidelijk gezegd is.

Als Paulus reeds in zijn dagen probeerde een paar Joden tot jaloersheid te verwekken doordat heidenen zich bekeerden, mogen wij dan niet alles op alles zetten om met elkaar één te worden in het Lam? Moeten wij dan niet alles doen om tot volheid te komen en dit alles te kanaliseren in de richting van Gods eigen nog altijd beminde volk? Want Hij heeft Zijn trouw aan Israël nooit gekrenkt!

*Hij heeft gedacht aan Zijn genade,
Zijn trouw aan Israël nooit gekrenkt;
Dit slaan al 's aard'rijks einden gade,
Nu onze God Zijn heil ons schenkt.²⁶*

Dat dan de Geest des Heren, die in Nehemia was, ook in u zij!

Dan zetten we door, de één naast de ander, en naast hem weer die en die en die ...

Samen zullen we bouwen aan Jeruzalem en samen gaan wij in de liefde van Christus ook de kerken aanspreken. Niet om onszelf op een voetstuk te plaatsen alsof wij heilig zouden zijn. Daar gaat het niet om. Het gaat alleen om het eerbiedigen van de volle Schrift. Daarin toont God ons Zijn heerlijkheid en openbaart Hij Zijn kracht in ons midden. Dat is meer dan realiteit, en dat gaat straks ook Nederland aanspreken. Ook hier is er een hunkering naar het 'openbaar worden der zonen Gods'.²⁷

Als er bij de herbouw van Jeruzalem het klaaglied klinkt: *Er is te veel stof*, dan gaat Nehemia bidden. Hij weet echt wel dat hun neus soms

26 Psalm 98 vers 2 (berijmd)

27 Romeinen 8:19

vol zit van het stof en dat het een vreselijk karwei is om Jeruzalem te herbouwen. Maar dan zegt hij: *'...denkt aan de grote en geduchte Here en strijdt voor uw broeders, uw zonen en uw dochters, uw vrouwen en uw huizen. Ziet op Hem, die trouw houdt aan Israël.'* En dan zien de vijanden dat God met hen is. Dat zij voor de verachting van hun vijanden niet terugdeinzen, en de herbouw inderdaad tot stand komt.

In 2 Corinthiërs 2:14 lezen wij: *'Maar Gode zij gedankt, die ons te allen tijde in Christus doet zegevieren...'*

Het is een van de mooiste teksten uit de Bijbel. En dit is natuurlijk ook – wat de essentie betreft – het lied van Nehemia geweest. Wij mogen in Jezus Christus te allen tijde triomferen en Jeruzalem zal herbouwd worden.

Daarom zal er ook onherroepelijk een grote opwekking komen. Alleen wij moeten allen op onze plaats staan. De Heer wil ieders naam – ook die van u – invullen op de namenlijst van degenen die hebben meegeholpen aan de herbouw van Jeruzalem, van Zijn concrete Joodse volk.

God stelt het heel concreet. Omdat het concrete Israël en het concrete Jeruzalem een 'schaduw' zijn van de vleeswording van het Lam. De kwestie van de maagdelijke geboorte heeft daarom ook concreet te maken met Jeruzalem. God, de Eeuwige, daalde neer in deze wereld, en koos er een volk en een maagd voor uit. Want Hij had de wereld lief.

Immanuël – God met ons!

Het grootste wonder zal zijn dat Jezus Christus, de 'steen die door de bouwlieden verworpen werd', tot een Hoofd des hoeks geworden is – terwijl die 'hoeksteen' zelf ook de 'bouwheer' is van het schone Jeruzalem.

Op de lijst van de bouwlieden zal Zijn Naam op de eerste plaats staan. Daarom zal ook het heerlijkste van het nieuwe Jeruzalem zijn, dat wij daar zien: Jezus!

*In de heilige stad met de straten van goud,
vloeit een stroom van het water des levens;
daar is wonderlijk licht zoals nooit is aanschouwd,
maar 't heerlijkst is: dáár zien wij Jezus.*

DE MUUR VAN JERUZALEM HERBOUWD

“Toen ik in het huis van Semaja, de zoon van Delaja, de zoon van Mehetabeël, gekomen was, – deze nu was verhinderd – zei hij: Wij moeten samen naar het huis Gods gaan, binnen de tempel, en dan de deuren van de tempel sluiten, want zij komen om u te doden, ja vannacht nog komen zij om u te doden. Maar ik zei: Zou een man als ik vluchten? Hoe kan iemand als ik de tempel binnengaan en in leven blijven? Ik ga niet! Want ik merkte duidelijk, dat God hem niet gezonden had, maar hij had die profetie over mij gesproken, omdat Tobia en Sanballat hem omgekocht hadden. Daartoe was hij omgekocht, dat ik bevreesd zou worden en, door iets dergelijks te doen, zou zondigen; dan zou het hun stof gegeven hebben tot een kwaad gerucht ten einde een smaad op mij te werpen.

– Gedenk, mijn God, Tobia en Sanballat ieder naar dit zijn werk en ook de profetes Noadja en de overige profeten, die getracht hebben mij bevreesd te maken. –

De muur nu was voltooid op de vijftiwintigste Elul, in tweeënvijftig dagen. Toen al onze vijanden dat gehoord hadden, werden alle volken rondom ons bevreesd en zeer terneergeslagen, en erkenden, dat dit werk met de hulp van onze God gedaan was.

(Nehemia 6:10-16)

WONDER OP WONDER

Als Nehemia moet beginnen met de herbouw van Jeruzalem dan is er een aaneenschakeling van onmogelijkheden die toch werkelijkheid worden. Het eerste wonder is dat de nood van Jeruzalem hem zo diep raakt in zijn ziel dat hij dagenlang neerzit en vast en bidt en weent voor het aangezicht van God. Zelfs de koning kan het diepe zielsverdriet van het gezicht van Nehemia aflezen. Voor een rijke man

als Nehemia is dat niet zomaar te verklaren. Hij was schenker aan het Perzische hof – een vertrouwenspositie die waarschijnlijk heel goed betaald werd. Bovendien had hij geen familie meer in Jeruzalem.

Maar ineens wordt deze man innerlijk gedreven om Jeruzalem te gaan herbouwen. Toen de koning vroeg naar de reden van zijn somberheid, en Nehemia hem daarop verzocht om de stad van zijn vaderen te mogen herbouwen, had die Perzische vorst kunnen reageren op een manier zoals dat in onze maatschappij vaak gebeurt met: Waarom wil je weg? Verdien je niet genoeg? Heb je iets beters gevonden? Maar dat doet deze koning niet. Nehemia krijgt permissie om te gaan en hij krijgt zelfs geld toe, plus een vrijgeleide.

Toen Nehemia later in Jeruzalem aankwam, kon hij aan de mensen daar vertellen hoe goed de hand van God over hem geweest was en welke wonderen er gebeurd waren, zodat hij in staat was om de muren van Jeruzalem te gaan herbouwen. Een teken dat God achter dit initiatief stond. Daarop besloten de mensen om mee te doen en waren er ‘handen gesterkt ten goede’.

In heel de Bijbel kunnen we lezen dat God woning zoekt onder Zijn volk. Dat is de kern van het Evangelie. We zien het ook in de geschiedenis van het volk Israël.

In Egypte had het volk eigenlijk geen woning. Zij leefden in slavernij en hadden geen plek om rustig het hoofd neer te leggen. Ze werden opgejaagd, en in die toestand kon God ook niet rusten. Daarom voerde Hij hen uit en liet Hij hen dwars door de woestijn een wondertocht maken naar Kanaän. Maar zelfs onder koning David kwam het ook daar nog niet tot rust. Dat gebeurde pas toen Salomo de tempel gebouwd had en God kwam wonen onder Zijn volk.

Dat is het einddoel.

Daar loopt het ook op uit in het boek Openbaring – na de plagenserie van hoofdstuk 8 en 9. Alles loopt daarop uit – ook de exodus uit Egypte.

De Babylonische ballingschap was voor Israël het *tegenbeeld* van de exodus. Het land uitgeworpen worden, en het feit dat er geen tempel en geen offer meer was, was een straf. Een vreselijke verbanning.

En nu is God zo barmhartig dat Hij het volk weer terug wil brengen naar Kanaän. Maar allereerst moet dan de muur van Jeruzalem worden herbouwd. Anders is het een open stad waar iedereen binnen kan lopen – ook vijanden.

Nehemia weet in zijn ziel dat het nooit Gods bedoeling kan zijn dat Jeruzalem in puin blijft liggen als Hij Zijn volk terugbrengt. Die stad is naar Zijn Naam genoemd. God zoekt woning in Jeruzalem, en daarom moeten haar muren worden hersteld. En dan volgt wonder op wonder.

DE EIGENLIJKE BOUWER VAN JERUZALEM

De geschiedenissen van het Oude Testament zijn allemaal slechts een ‘schaduw’ van het heilsplan van God. Er is Eén die een groter offer gebracht heeft dan Nehemia. Er is Eén, die het hemelse hof verlaten heeft – onze Here Jezus Christus. Hij heeft het ‘hof der heerlijkheid’ verlaten en – in de gestalte Gods zijnde, het aan God gelijk zijn niet als een roof heeft geacht, maar aan de mensen gelijk geworden is.²⁸ Hij heeft de gedaante van een dienstknecht aangenomen tot aan het kruis, om ons te verlossen, en opdat de Heilige Geest bij ons woning zou kunnen maken.

De eigenlijke Bouwer van Jeruzalem is niet Nehemia, maar Jezus!

Het Oude Testament is een leerzame schaduw – tot ons onderricht geschreven.²⁹ Maar daaruit kunnen we dan ook Jezus leren kennen. En we weten dat deze Jezus ook de puinhopen van ons ‘Jeruzalem’ getast heeft – die van de gemeente en van ons hart. Hij heeft het alles onderzocht en Hij gaat Jeruzalem bouwen op de basis van Zijn grote offer; op de basis van Zijn bloed.

28 Philippenzen 2:6

29 Romeinen 15:4; 1 Corinthiërs 10:6-10

Dan maakt God woning onder ons.

Als Nehemia met het opbouwwerk begint ondervindt hij daarop hevige aanvallen. In hoofdstuk 4:2-3 lezen wij dat Sanballat, een van de hoge heren, begint te spotten:

‘Wat doen die machteloze Joden?

Zullen wij stenen uit de puinhopen, verbrand al ze zijn, weer tot leven wekken?

De Ammoniet Tobia nu stond naast hem en zei: Al bouwen zij ook, als er maar een vos tegen hun stenen muur opspringt, doet hij hem afbrokkelen.’

En dan bidt Nehemia:

‘Hoor, onze God, hoe wij gehoond worden, en doe hun smaad terugkeren op hun eigen hoofd en geef hen als buit over in een land van gevangenschap.’

Toen het herstel van de muren van Jeruzalem vorderde, ontstaken Sanballat en de zijnen in hevige woede, en ontstond er een samenzwering en probeerden ze met geweld tegen de bouwers van Jeruzalem te strijden, zodat zij met de ene hand het zwaard moesten hanteren en met de andere hand de troffel.³⁰

Iets soortgelijks heb ik ondervonden toen ik moest beginnen met de verkondiging van de boodschap dat de Here Jezus in onze tijd Zijn verstrooide gemeente gaat vergaderen door Zijn bloed, en dat Hij haar opnieuw gaat dopen met Zijn Geest. Ook toen zijn er spotters geweest die gezegd hebben: Onmogelijk!

Zie eens hoe eindeloos zij met elkaar overhoop liggen en hoeveel verschillen zij hebben.

Dat lukt je nooit!

30 Nehemia 4:17

In de Bijbel lezen wij dat elk gebed van Jezus, dat Hij opgezonden heeft naar de Vader, wordt verhoord.³¹ Het zal inderdaad een wonder zijn als Jezus Zijn gemeente vergadert, maar Hij doet het. Eenmaal zal Zijn met de Heilige Geest vervulde gemeente – in geestelijke zin – samen en in eendracht staan op ‘de heuvel van Golgotha’, en zijn zij tot het besef gekomen dat menselijke meningen niets waard zijn, maar dat het alleen gaat om het Lam van God, dat ons kan uitleiden uit het moeras, uit tirannie en verdrukking, naar een nieuwe toekomst.

Wij moeten geloof hebben in het Lam van God. Wij moeten geloven dat Jezus kan redden en verlossen – ondanks spot en hoon. Jezus Zelf is bespot met:

‘Anderen heeft Hij gered. Zichzelf kan Hij niet redden.’

‘Hij is Israëls Koning; laat Hij nu van het kruis afkomen en wij zullen aan Hem geloven.’

‘Ha, Gij, die de tempel afbreekt en in drie dagen opbouwt...’³²

Jezus is bespot om Zijn bouwheerschap, Zijn koningschap en Zijn profetschap. In elk opzicht is Hij bespot en gehoond – net als Nehemia. En toch heeft Hij alles volbracht aan het kruis.

Jezus is Overwinnaar. Dat staat voor eeuwig vast.

Wanneer Nehemia verder bouwt – ondanks spot en hoon, en hij niet uit het oog verliest waarvoor hij geroepen is en God die drang in zijn ziel gelegd heeft, dan komt de vijand pas echt opzetten.

Nehemia is een profeet en hij doorziet door de Heilige Geest wat hij moet doen: God wil woning maken onder Zijn volk in Jeruzalem. Daar zal Mijn Naam zijn, heeft de Eeuwige gezegd.

God is die Hij is, en Hij vergeet niet wat Hij gezegd heeft.

Door de kracht van die Naam bouwt Nehemia verder. Ook al zijn daar aanslagen van geweld en is er spot en hoon.

31 Johannes 11:42

32 Mattheüs 27:40-42; Marcus 15:29-32

Maar als de muur bijna klaar is en alleen de deuren nog in de poorten moeten worden aangebracht, worden de felste aanvallen op Nehemia afgevuurd, en komt de actie van Satan door die vijanden in alle hevigheid opzetten. Want de duivel wil met alle geweld tegenhouden dat God in Jeruzalem woont.

Dat is ook de worsteling van onze tijd. Uiteindelijk is het de grootste triomf in het Rijk der heerlijkheid dat God woont onder Zijn volk. Dat geldt ook voor Zijn gemeente.

Onze opdracht is echter om op aarde te blijven 'bouwen'. Wij moeten altijd de weg des Heren bereiden en voortdurend bouwen aan Jeruzalem, opdat God kan wonen onder Zijn volk. In de wetenschap, dat bij ons 'bouwen' op de achtergrond de eigenlijke 'Bouwheer' staat. Jezus Christus, Die Zijn bloed gegeven heeft. Hij is de Hoeksteen van het gebouw van God.

In Nehemia 6:1-4 lezen we hoe de aanvallen op Nehemia losbarsten:

‘Toen Sanballat, Tobia, de Arabier Gesem en de rest van onze vijanden vernamen, dat ik de muur herbouwd had en dat daarin geen bres meer was overgebleven, hoewel ik tot die tijd nog geen deuren in de poorten aangebracht had, zonden Sanballat en Gesem tot mij de boodschap: Kom, laten wij samenkomen te Kefirim in het dal van Ono.’

Nehemia doorziet echter door de Heilige Geest dat zij van plan zijn hem kwaad te doen:

‘Toen zond ik boden tot hen met het antwoord: Ik ben bezig een groot werk te doen en kan niet komen. Waarom zou het werk stil liggen, doordat ik het verliet en tot u kwam? Zij zonden vier maal zulk een boodschap tot mij, en ik gaf hun steeds op dezelfde wijze antwoord.’

Dat is de eerste aanval geweest.

Nu het niet lukte om Nehemia met spot en hoon en met geweld van zijn arbeid aan Jeruzalem af te brengen, proberen zij het met het beleggen van een conferentie. Zijn vijanden zeggen: Wij moeten een keer met elkaar praten.

HET GESPREK

Wist u dat de satan vandaag de dag over het rond der wereld – ook in kerkelijke kring – nog steeds dezelfde tactiek volgt? Je hoort niets anders dan: ‘We eens moeten praten’. En: ‘Als we maar in gesprek blijven’.

Nu is er niets op tegen om met elkaar te praten. Maar als het gesprek neerkomt op het thema: ‘Jezus, God en Zaligmaker’, met de bedoeling om dat discutabel te stellen – alsof dat nog een onderwerp van gesprek zou moeten zijn om dáár eens uit te komen met elkaar – dan zeg ik: Daar *ben* ik uit. Ik hoef niet zo nodig te discussiëren over de vraag of Jezus de Zoon van God is. Dan zeg ik: Halleluja, dat is Hij!

Daar valt niet over te praten, dat valt alleen maar te belijden.

Maar één ding weet ik: De duivel wil dat hij zijn zin krijgt – desnoods in de vorm van een heel vroom, oecumenisch gesprek over Jezus. Het is zijn bedoeling om de werken der duisternis uit te breiden over de ganse aarde.

Daarom is het hoogst noodzakelijk dat er een opwekkingsbeweging doorbreekt, waarin de dingen van het Koninkrijk Gods gezegd worden zoals ze zijn. We moeten ons door niets meer laten afbrengen om samen Christus te belijden en Zijn bloed te verheerlijken, en zeggen: Heer, in Uw bloed ligt de uitleidingskracht ook voor ons. Dan kunnen wij nog eenmaal het beest ‘een dodelijke wonde’ toebrengen.³³

Punt 1 in deze geschiedenis van Nehemia is, dat zijn vijanden een

33 Openbaring 13

gesprek met hem willen. Niet om met hem tot een overeenkomst te komen en vrede te sluiten, maar om zó op hem in te praten dat hij uit vreesachtigheid een soort compromis met hen zal sluiten. Ze speculeren erop dat Nehemia bang wordt, en dat zij die angst dan kunnen uitbuiten om de bouw van Jeruzalem af te remmen.

Dat is iets dat men later ook aan alle kanten – ook door middel van een ‘gesprek’ – zal proberen te doen, namelijk de gelovigen te weerhouden dat zij samen het bloed van Jezus gaan verkondigen. Maar het zal niet lukken. Want dit gaat werkelijkheid worden in de wereld. Voordat de grote dag des Heren komt zal het teken van het Lam Gods nog duidelijk te zien zijn. En dat teken is: Het is Zijn bloed alleen dat zondaren redt voor de dag der eeuwigheid. Het zal ook voor het tijdelijke leven en voor de volkeren tot een teken zijn, want de godzaligheid is tot alle dingen nut³⁴ ook voor het tijdelijke leven. Voor geest, ziel en lichaam en voor de verhoudingen in onze gezinnen en families, is het dienen van het Lam Gods een grote zegen.

Punt 2 is, als het niet lukt om Nehemia van de eigenlijke bouw van Jeruzalem af te houden – ook niet na herhaaldelijke pogingen tot een gesprek, dan proberen ze hem vrees aan te jagen.

Nehemia weet dat God woning zoekt onder Zijn volk, en dat hij dat niet in de weg mag staan. En dan proberen zij hem bang te maken door het hem staatsgevaarlijk te verklaren.

Toen Sanballat voor de vijfde keer een vergeefse poging had gedaan om Nehemia te spreken, kwam zijn knecht met een open brief in zijn hand. Daarin stond geschreven:

‘Onder de volken gaat een gerucht en Gasmu bevestigt het, dat gij Joden van plan zijt in opstand te komen; daarom zijt gij bezig de muur te herbouwen, en gij wilt volgens dat zeggen hun koning worden. Zelfs hebt gij profeten aangesteld, om over u in Jeruzalem

34 1 Timótheüs 4:8

uit te roepen: Er is een koning in Juda! Nu dan, dergelijke dingen zullen de koning ter ore komen; kom dan nu, laten wij samen beraadslagen.'³⁵

Dit is de oude methode van de duivel, die hij nog steeds toepast – ook op christenen. Altijd heeft hij geprobeerd om ware gelovigen staatsgevaarlijk te verklaren en hen in het valse daglicht te stellen van rebellie tegen de overheid.

Denk maar aan de geschiedenis onder keizer Nero. De eerste christenen hebben vreselijk moeten lijden onder de eerste keizers. Zij zijn voor de leeuwen gegooid, omdat zij beschuldigd werden staatsgevaarlijk te zijn met hun christelijke godsdienst.

In veel gebieden in de wereld is dat vandaag nog zo. In sommige Mohammedaanse landen is het voor christenen heel moeilijk om openlijk te willen 'bouwen aan Jeruzalem' – figuurlijk gesproken. Voor christenen die in hun hart geloven dat Israëel krachtens Gods plan nog een grote toekomst heeft, is het daar zeer gevaarlijk. Wij leven hier nog in een vrij land en hebben wat dat betreft niet zoveel te duchten, hoewel het ook hier snel kan veranderen.

Wij moeten ons laten onderrichten door het Woord van God. En dan zien we bij Nehemia dat de vijand het op het politieke vlak probeert te gooien.

Uit het Nieuwe Testament weten wij dat Pilatus daarvoor bezweken is toen de Joden hem voorhielden: *'Indien gij deze loslaat, zijt gij geen vriend van de keizer; een ieder die zich koning maakt, verzet zich tegen de keizer.'*³⁶

Met andere woorden: Pilatus, je doet mee met de rebellie hier. Want hier wordt iemand tot Koning van Israëel gemaakt. Hij zegt het Zelf – deze Jezus van Nazareth.

Toen werd Pilatus bang voor zijn baantje en zwichtte hij voor het volk.

35 Nehemia 6:6

36 Johannes 19:12

Maar dan Nehemia: Hij wordt aangevallen en belasterd en daarbij ook nog beschuldigd een muur te bouwen uit militaire overwegingen, om zich eerst sterk te maken en daarna rebellie te plegen tegen het wereldrijk van de Perzen. Dat is een gevaarlijk beschuldiging. Maar dan heft hij zijn bevende en zwakke handen op naar de hemel en bidt: ‘O God, sterk mijn handen’. En – hoewel zwak tegenover die overmacht – bouwt hij verder.

VALSE PROFETIE

En dan – vlak voor het sluiten van de muur – op het moment dat de bouw ervan voltooid was en alleen de poorten er nog ingezet moeten worden, wordt Nehemia geconfronteerd met valse profetie. Het is een strijd tussen vrouwenzaad en slangenzaad – ook bij de bouw van Jeruzalem. En juist daarbij komt de duivel nota bene met valse profetie.

Dat is punt 3 in deze geschiedenis van Nehemia. In Nehemia 6:10-13 lezen wij:

‘Toen ik in het huis van Semaja, de zoon van Delaja, de zoon van Mehetabeël, gekomen was, - deze was verhinderd – zei hij: Wij moeten samen naar het huis Gods gaan, binnen de tempel, en dan de deuren van de tempel sluiten, want zij komen om u te doden. Maar ik zei: Zou een man als ik vluchten? Hoe kan iemand als ik de tempel binnengaan en in leven blijven? Ik ga niet! Want ik merkte duidelijk, dat God hem niet gezonden had, maar hij had die profetie over mij gesproken, omdat Tobia en Sanballat hem omgekocht hadden. Daartoe was hij omgekocht, dat ik bevreesd zou worden en, door iets dergelijks te doen, zou zondigen: dan zou het hun stof gegeven hebben tot een kwaad gerucht ten einde een smaad op mij te werpen.’

En dan bidt Nehemia: ‘Gedenk, mijn God, Tobia en Sanballat ieder

naar dit zijn werk en ook de profetes Noadja en de overige profeten, die getracht hebben mij bevreesd te maken.'

Is het niet verschrikkelijk dat de duivel probeert om mensen, die daartoe zijn omgekocht, te laten zeggen: Zo spreekt de Heer?

De duivel probeert Nehemia voor zijn bescherming in de tempel te lokken door hem op zijn gevoeligste plek te raken, namelijk zijn vreze voor God. En dat kleedt de satan in als een hele vrome 'profetie'. Maar het is een verzoeking.

Het klinkt zo vroom. Nehemia is immers met een vroom werk bezig? De bouwer van Jeruzalem, de stad die naar Gods Naam is genoemd en waar God woning zoekt, mag toch wel voor zijn veiligheid de toevlucht nemen in de tempel? Hij mag toch wel proberen om daar zijn leven te redden als er een aanslag op hem wordt beraamd?

Nehemia's vijanden hebben niet geschroomd om de bringer van deze boodschap aan hem, om te kopen door geld. Nehemia merkt echter onmiddellijk: Dit is niet van de Geest van Israëls God.

Ook binnen de kerken vinden wij sporen van 'valse profetie'.

Het is toch onvoorstelbaar als een predikant begint met het uitspreken van: 'Onze hulp is in de Naam des Heren', en hij even later in de preek de maagdelijke geboorte loochent en zegt dat het bloed van Christus geen kracht meer heeft?

Is dat geen valse profetie?

Hoe gemakkelijk wordt in sommige kerken ook in de naam des Heren de sleutel van het Koninkrijk der hemelen gehanteerd bij tuchtuitoefeningen, als iemand zich bijvoorbeeld volwassen heeft laten dopen.

Is dat uit de Geest van de God van Israël?

Ook in Nederland houden vormen van 'valse profetie' de werkelijke 'herbouw van Jeruzalem' tegen.³⁷ Maar de Heer ziet het en Jezus is Overwinnaar.

37 Uitgesproken in 1963

Werkelijke bouwers onderkennen ten slotte wat ware profetie is en wat vals is.

Nehemia ziet het onmiddellijk: Dit klopt niet! Dit is niet door God gesproken. God zegt niet dat ik weg moet lopen en troffel en zwaard aan de kant moet gooien, en dekking moet zoeken in de tempel. Hij mocht niet eens in de tempel komen. Niet in het heilige en zeker niet in het heilige der heiligen. Dan zou hij zwaar zondigen. Als hij dat deed kon God hem daar wel doden. Bovendien zou hij een smaad op zich werpen bij het hele volk van Jeruzalem, en daarmee zouden zij de leider van de bouw kwijt zijn. Dat nu was precies de bedoeling van de duivel. Daarvoor schakelt hij zelfs valse profetie in!

Wij leven in de eindtijd. En de Here Jezus zegt: *‘Waakt en bidt, opdat gij niet in verzoeking komt’*.³⁸

Tegenover de geweldige krachten en machten die er nu zijn in de wereld, voel ik mij net als Nehemia heel klein. En net als hij hef ik dan mijn bevende en zwakke handen op naar de hemel, waar Jezus Christus woont in heerlijkheid en zeg ik: Mijn Heer en mijn God, U weet het tenslotte. Houdt Gij maar deze beiden handen met kracht omvat.

Laten wij allemaal bidden en waken om niet in verzoeking te komen, maar dat wij allen tezamen ware bouwers zullen zijn aan het Jeruzalem dat God bedoelt. De Heer bedoelt hier een grote opwekking te geven. Hij zoekt opnieuw woning in de gemeente. Hij wil ‘levende stenen’ bij elkaar hebben voor de herbouw van ‘Jeruzalem’.

Hij wil ook Israël trekken. God wil ook wonen onder Zijn Joodse volk. Hij wil door de ons betoonde barmhartigheid ook Israël barmhartigheid bewijzen.³⁹

God is liefde. Maar er is een vorst der duisternis die daar tegenin woedt en die Gods plan wil verhinderen. Daarom moeten wij bidden en waken en de Here loven en prijzen. Bidden, dat wij de rechte koers

38 Matthéüs 26:41

39 Romeinen 11:31

zullen varen – de koers van het Woord van God en van de opdrachten die de Heilige Geest in onze tijd geeft. Dan zal de zegen zeer groot zijn.

GEEN MENSENWERK

Het boek Nehemia loopt eropuit dat de vreugde van Jeruzalem van verre gehoord werd. Toen alle aanslagen op Nehemia mislukten, viel er vrees over de naburige volken en moesten zij bekennen: *‘Dit werk is van God geschied. Dit is Gods werk. Gods hand moet daarover zijn geweest.’*⁴⁰

Zo zal het ook gaan in het duizendjarig rijk en als Israëel tot bekering komt. Dan zullen alle volken moeten zeggen dat dit alleen maar kon gebeuren door de Geest van God en door de kracht van het Woord des kruises.

Neen, dit is geen mensenwerk.

Jezus zegt:

*‘De Geest gekomen zijnde zal de wereld overtuigen van zonde, omdat zij in Mij niet geloven en van gerechtigheid, omdat Ik heenga tot de Vader en gij Mij niet langer ziet, en van oordeel, omdat de overste van deze wereld geoordeeld is.’*⁴¹

De Heilige Geest zal overtuigen, omdat het ineens gedaan is met de verwarring! De overste van deze wereld zal onder onze voeten vertreden worden.⁴²

De Heer is Overwinnaar!

Geprezen zij de grote Naam van Jezus Christus!

De Man Die op Golgotha aan het kruis hing, heeft werkelijk overwonnen. Jezus leeft in eeuwigheid en Hij komt om al de Zijnen weer in Zijn armen te vergaderen.

⁴⁰ Nehemia 6:16

⁴¹ Johannes 16:8-11

⁴² Romeinen 16:20

Jezus is de grote 'Bouwheer'. Hij heeft gezegd: Op deze Petra – namelijk dat Ik ben de Zoon van God – zal Ik Mijn gemeente bouwen. En geen poorten van de hel – geen Gesem, geen Sanballat en geen Tobia – zullen de gemeente ooit kunnen verslinden.⁴³

Dat staat voor eeuwig vast.

Ook in ons kleine leven moeten wij nooit de moed verliezen. Wij moeten nooit zeggen: Er is te veel stof. Het is allemaal zwartgeblakerd puin. Wat kan er van mijn kleine 'Jeruzalem' terechtkomen?

God zoekt woning in uw hart, in uw gezin, in uw familie en in uw relaties. En dan mogen er tegenaanvallen zijn, maar heb goed moed, want Jezus heeft de wereld van de tegenstand overwonnen.

Halleluja!

43 Matthéüs 16:18

BOETE EN BLIJDSCHAP

‘Vele jaren waart Gij lankmoedig over hen door uw Geest, door de dienst van uw profeten, maar zij gaven daaraan geen gehoor. Toen hebt Gij hen in de macht van de volken der landen gegeven. Maar in uw grote barmhartigheid hebt Gij niet voorgoed met hen afgerekend en hen niet verlaten, want Gij zijt een genadig en barmhartig God. Nu dan, onze God, Gij grote en sterke en geduchte God, die vasthoudt aan het verbond en de goedertierenheid, laat in uw ogen niet gering zijn al de moeite die ons getroffen heeft, onze koningen, onze oversten, onze priesters, onze profeten, onze vaders en uw gehele volk, van de dagen der koningen van Assur af tot op de huidige dag. Maar Gij hebt het recht aan uw zijde in alles wat ons overkomen is, want Gij hebt trouw betoond, doch wij hebben goddeloos gehandeld.’
(Nehemia 9:30-33)

BOETEHOUDING

Dit Schriftgedeelte beschrijft wat er met het volk van Israël gebeurd is, toen het werk aan de muur van Jeruzalem voltooid was. Die muur was door de teruggekeerde ballingen onder leiding van Nehemia weer opgebouwd. En bij de voltooiing ervan zien wij hoe er over het volk een intense droefheid komt, die is opgewekt door de Heilige Geest. Een houding van diepe boete en een verheerlijken van de trouw van God, die ook ons werkelijk tot voorbeeld kan strekken.

Want, wat zien wij gebeuren als de Joden bij de voltooide muur van Jeruzalem staan? Gaan zij dan een beetje hossen en dansen? Gaan zij er eens flink op drinken en feestvieren, zoals dat bij ons wel gebeurt wanneer het dak van een nieuw te bouwen huis voltooid is?

Worden er lange toespraken vol loftuitingen gehouden aan het adres van de architecten en Nehemia?

Neen, niets van dat alles.

Er is niet één Jood die opstaat om tegen Nehemia te zeggen: ‘Man, als jij er toch niet was geweest! Wat zijn wij dankbaar dat je het Perzische hof verlaten hebt om ons te helpen weer veilig te wonen in Jeruzalem.’

Daar is geen sprake van!

Het is geen kleine zaak als de muur rond Jeruzalem weer opgetrokken is. Eigenlijk is het een mijlpaal in de heilsgeschiedenis. Want hiermee is eigenlijk officieel de ballingschap opgeheven. In werkelijkheid is hiermee de eerste steen gelegd voor de totale herbouw van Jeruzalem. De muur is representatief voor heel Jeruzalem en Jeruzalem op zich is weer representatief voor het hele land Kanaän. Het is een stukje ‘Koninkrijk Gods’ dat doorgebroken is.

Toch wordt er geen feest gevierd – zoals we zagen. Wat het volk wel gaat doen bij de voltooide muur, is: de Schrift lezen. We lezen in Nehemia 8:1-4 dat de priester Ezra van de vroege morgen – dat zal rond drie uur/half vier zijn geweest – dus vanaf het moment dat het licht werd tot in de namiddag, in tegenwoordigheid van de mannen en vrouwen, het boek der wet van Mozes gaat voorlezen. Hij leest natuurlijk niet alleen de wetten voor, maar ook al de wonderen die de Here gedaan heeft door de kracht van het Paaslam, om hen met vele wonderen uit te leiden uit Egypte. Weg van de ‘drakenbek’, om hen te brengen in het land van belofte.

En zodra Ezra het boek opende stond het hele volk op. Zij hebben dus urenlang – van de vroege morgen tot de late avond – staande geluisterd naar het woord des Heren en langs welke weg de Here Zijn volk verlost heeft. *‘Ezra loofde de Heer, de grote God en het gehele volk antwoordde, terwijl het de handen omhoog hief: Amen, Amen.’*⁴⁴

Zij hebben gezongen: God is getrouw, Zijn plannen falen niet! Ezra steekt beide handen in de lucht bij het voorlezen van al die wonderen in het verleden, en waarvan zij nu iets terugzien in de

44 Nehemia 9:6

voltooiing van de muur bij de herbouw van Jeruzalem. Ezra looft de Allerhoogste die Israël verkoren heeft, en – vol van de Heilige Geest – antwoordde het gehele volk daarop met: Amen, Amen!

Wat zich hier afspeelde – deze mijlpaal bij de opbouw van Jeruzalem – is een voorafschaduwing van wat de Here in de toekomst gaat doen. Ik heb in de geest mogen zien hoe Hij een machtige opwekking gaat geven in de heidenwereld. Hij gaat Zijn kinderen vergaderen door de kracht van Zijn bloed en hen dopen met het vuur van de heilige Geest. Hij gaat Israël in het hart treffen en hen er ook bij trekken, zodat het wordt: Eén kudde, onder één Herder.

Dan is de ‘muur van Jeruzalem’ weer werkelijk voltooid. Dit gaat gebeuren door de kracht van de opstanding des Heren.

Ook het duizendjarig rijk zal beginnen met een ontzaglijk ‘wenen’ van boete en berouw – maar tegelijkertijd zal de blijdschap des Heren die in de harten doorstraalt, hun sterkte zijn.

Zo was het ook in de geschiedenis van Nehemia. We lezen in hoofdstuk 8:11: *‘...deze dag is onze Here heilig: weest dus niet verdrietig, want de vreugde in de HERE, die is uw toevlucht. Of, zoals de Statenvertaling het zegt: ‘De blijdschap des HEREN, die is uw sterkte’.*

Maar het volk is zo onder de indruk van de liefde en de genade van God, en van het vasthouden aan Zijn eeuwige trouw – ondanks hun afvalligheid – dat zij bijna wegsmelten in boete en berouw, en zeggen: O, God, hoe hebt U nog naar ons kunnen omzien. Hoe hebt U ons nog terug kunnen brengen naar Kanaän. Hoe hebt U ons die ‘muur van Jeruzalem’ kunnen teruggeven.

Als God Zijn heerlijkheid en genade gaat bewijzen en Zijn ontferming betoont, dan kom je pas tot echte boete en berouw. Zoals Petrus bij de wonderbare visvangst. Juist toen hij die grote genade van God zag, viel hij neer aan de knieën van Jezus en zei: *‘Ga uit van mij, want ik ben een zondig mens.’*⁴⁵

45 Lukas 5:8

Er zijn mensen die denken dat je anderen de wet moet voorhouden en hen erop moet wijzen wat zij al dan niet moeten doen. Maar zo werkt het niet! Je komt pas dan tot schuldbesef als God Zijn ontzaglijke liefde begint te openbaren.

Als ik eraan denk wat wij, christenen uit de heidenwereld, allemaal verknoeid hebben, en hoe God ons uit de grootste nood en verwarring toch weer gaat samenrapen en ook het Joodse volk weer tot Hem gaat terugbrengen, dan zeg ik: O God, hoe groot zijt Gij, juist in Uw oneindige liefde.'

Die liefde houdt nooit op!

GODS GOEDHEID DUURT IN EEUWIGHEID

Terugkomend bij Nehemia: Juist vanwege de eeuwige goedheid van God is er geen denken aan dat de Joden hier beginnen met mensen te verheerlijken. Ze zetten Nehemia geen pluim op de hoed. Het komt zelfs niet in hen op. Maar zij staan met beide handen in de lucht uit volle borst God te prijzen om Zijn goedheid, die het al te boven gaat. God overwint het kwade door het goede, zoals ook Jezus gebeden heeft: *'Vader, vergeef het hun, want zij weten niet wat zij doen.'*⁴⁶

Dat wordt één machtige realiteit. Over het Joodse volk zal nog een overstelpende goedheid van God neerdalen.

Hosea heeft er al over geprofeteerd:

*'Daarna zullen de Israëlieten zich bekeren, en de HERE, hun God, zoeken, en David, hun koning, en bevende komen tot de HERE en tot zijn heil – in de dagen der toekomst.'*⁴⁷

Als zij die goedheid van God werkelijk gaan ontdekken, sterven zij er bijna onder. Die goedheid is zo groot dat zij het bijna niet kunnen verwerken. En dan worden zij predikers van de oneindige ontferming

46 Lukas 23:34

47 Hosea 3:5

van God, zoals de wereld die nog nooit heeft gekend en gezien, en zullen de volken mogen staan in het licht van de Messias. En er zal gezondheid en genezing zijn onder Zijn vleugelslag. Zo zegt Maleachi het:

‘Voor u die mijn naam vreest, zal de zon der gerechtigheid opgaan (dat is de zon van heil, van verlossing), en er zal genezing zijn onder haar vleugelen...’⁴⁸

Over deze ‘zon der gerechtigheid’, spreekt ook Openbaring 10. Daar daalt een engel naar beneden met een open boekje in zijn hand, en zijn aangezicht licht als de zon. Vóór de voleinding wil God nog eenmaal de wereld dompelen in het volle licht van Zijn genade en van de heerlijkheid van Zijn Zoon.

God is goed! Zijn goedheid gaat het al te boven. Zijn goedheid duurt in eeuwigheid.

Zelfs de kruisiging van de Zoon van God, die alleen maar goed deed, zieken genas en duivelen uitwierp, wordt het Joodse volk vergeven. Het wordt het grootste teken voor de hele wereld: God heeft u lief; God wil uw hart; laat u dan met God verzoenen, want er is genade bij de Allerhoogste.

Hoe vreselijk is het als er op die genade geen acht geslagen wordt. Want elk volk en elk mens krijgt volop de kans die genade te aanvaarden, voordat de tijden tot een afsluiting moeten komen en de dag der eeuwigheid aanbreekt.

Daarom heeft het leven van Nehemia mij zo veel gezegd. Dagenlang – van ’s morgens vroeg tot diep in de middag – werd het volk voorgelezen, en aan het eind van de maand deden zij het nog eens om het Loofhuttenfeest te vieren. En daarna wordt het volk gegrepen door een ontzaglijk wenen over de slechtheid van hun harten, en maakt zich een diepe boete meester van het volk.

Het is goed om de verschillende trekken van die boete te

48 Maleachi 4:2

onderkennen, opdat wij werkelijk toegerust mogen worden door wat de heilige Geest ons hierin meedeelt, en wij ook die gestalte zullen krijgen, opdat Israël in ons – christenen uit de heidenen – die Messiaanse geest kan herkennen die ook in hun volk geweest is, en zij gaan vragen:

Wat gebeurt daar wel? Die christenen staan met de handen in de lucht God te loven, maar tegelijkertijd zijn ze helemaal niet hoogmoedig. Integendeel – zij hebben een diepe geest van boete en in die boete hebben zij een ongekende blijdschap van de heilige Geest.

Geloven wij dat dit samen kan gaan? Dat een mens diep in de schuld kan komen voor God en tegelijkertijd kan tintelen van grote blijdschap vanwege de vergeving van zonden? Huilen over hoeveel wij verprutst hebben en aan de andere kant oneindig dankbaar zijn en zeggen: O God, wat zijt Gij goed dat u ons uit onze schuld verlost hebt en nog verlossen zult?

Dat is toch wonderbaarlijk!

Zo is dan de blijdschap des Heren tegelijk uw sterkte, midden in alle boete en boetegebeden.

Als bij Nehemia de geest van boete valt over het volk – juist als de muur klaar is – dan gaan zij ook niet roepen naar hun vijanden. Dan zeggen zij niet tegen Sanballat: ‘Hé Sanballat, kom eens kijken. De muur is klaar. Je hebt het toch niet kunnen verhinderen – ook niet door het geschimp en de samenzwering met de Arabieren’.

Integendeel.

Zij zijn niet wraakzuchtig. Ze spuwen niet op die anderen. Ze keren tot zichzelf en gaan voor God staan en blikken terug in hun verleden. Zij gaan erover nadenken hoe het gekomen is dat zij in ballingschap werden gevoerd, en het tegenbeeld van de exodus over hen gekomen was. De exodus, waarbij de NAAM IK BEN DIE IK BEN zo heerlijk aan hen geopenbaard was. Ze gaan nadenken over hoe zij dat werk van God toch zo kapot hadden kunnen maken, en hoe het hun eigen schuld

was geweest waardoor zij in ballingschap moesten worden gevoerd. Maar ook wordt hen bij het voorlezen uit de Schrift, in herinnering gebracht hoe God hen in zijn eeuwige trouw weer teruggebracht had in Kanaän.

De uitwerking van het zwaard des Geestes – want dat is het Woord van God – is een diepe boete.

Die boete is niet alleen persoonlijk, maar in die boetedoening spreken zij echt uit de geest van God. Want zij weten zich solidair met heel Gods gemeente. Zij gaan in hun boete niet slechts terug tot het derde, maar tot het dertigste en veertigste geslacht.

Wij lezen in Nehemia 9:18 dat zij in hun gebeden zelfs nog het gegoten gouden kalf noemen dat door hun vaders gemaakt is. Zij noemen al hun zonden op en ook die hun voorvaders eeuwen geleden hebben begaan. Zij zien een kettingreactie van verval, van ellende en weerstand tegen de goedheid van God.

Nehemia 9:20:

‘En Gij hebt hun uw goede Geest gegeven, om hen te onderrichten, en uw manna hebt Gij aan hun mond niet onthouden, en Gij hebt hun water gegeven voor hun dorst. Ja, veertig jaar hebt Gij hen in de woestijn onderhouden, en zij hebben geen gebrek gehad...’

En als zij alles hebben opgesomd wat de goede God voor hen en voor hun vaders gedaan heeft, dan lezen wij in vers 26: *‘Maar zij werden weerspannig en kwamen tegen U in opstand.’*

Het komt als en refrein terug:

Vers 28: *‘...zodra zij dan rust gekregen hadden, gingen zij weer kwaad doen voor uw aangezicht.’*

Vers 29: *‘...maar zij handelden misdadig, hoorden niet naar Uw geboden en zondigden tegen Uw verordeningen (...) maar zij zetten hun schouder er dwars tegen in en verhardden hun nek en luisterden niet.’*

Totdat zij alles samenvatten in die ene schuldbelijdenis: *‘Maar gij hebt het recht aan uw zijde in alles wat ons overkomen is, want Gij hebt trouw betoond, doch wij hebben goddeloos gehandeld.’* (vers 33)

Dit is het collectieve belijden, dat teruggrijpt tot in de morgenstond van hun geschiedenis – het geboorte-uur van de Oudtestamentische gemeente.

David zegt in zijn boetepsalm: *‘Zie, in ongerechtigheid ben ik geboren, in zonde heeft mijn moeder mij ontvangen.’*⁴⁹

Zo zeggen zij het als volk ook van zichzelf. Van onze wortels af waren wij verdorven, maar bij U is eeuwige trouw en ontferming.

COLLECTIEVE SCHULD

Het begrip van een collectieve schuld wordt in onze dagen nog zo weinig gevonden. Mensen kunnen je soms vol verwondering aankijken en zeggen: Geloof jij nog in Jezus?

Ja, ik geloof in Jezus van Nazareth, die genageld werd aan het kruis en daar hing in Zijn godverlatenheid. Ik geloof dat Hij alles heeft volbracht. Helaas wordt dit niet meer begrepen en verstaan. Maar Gods Woord houdt stand in eeuwigheid en zal geen duimbreed wijken.

Jezus is Overwinnaar.

De gekruisigde is ook opgestaan. En Hij gaat ‘ten derde dage’ in de wereldgeschiedenis bewijzen dat Hij ook Zijn mystieke lichaam – de gemeente, die praktisch aan de dood onderworpen was – als het ware zal doen opstaan tot nieuw leven. Er zal een grote opwekking komen. Het zwaard des Geestes zal het volk opnieuw in de handen gedrukt worden en met dat zwaard zullen wij mogen strijden en overwinnen.

De goedheid Gods gaat alle afvalligheid te boven!

49 Psalm 51:7

Als wij alle ontwikkelingen bij het volk van de reformatie volgen, dan komt de vraag op: Waar staan wij vandaag de dag? Maar prijs God, Hij heeft ook nu weer getoond hoe Hij 'het puin' bij elkaar gaat rapen. Hij gaat Zijn kinderen verzamelen en dan wordt het opnieuw:

Jezus alleen!

De genade alleen!

Door het geloof alleen!

En ook Israël belijdt dan met ons mee: Het is genade alleen!

Zoals in de dagen van Nehemia zullen de Joden ook bij de aanvang van het duizendjarig rijk tegen God zeggen: Gij hebt het recht aan Uw zijde in alles wat ons overkomen is, want Gij hebt trouw betoond, doch wij hebben goddeloos gehandeld.

Deze tekst spreken zij in Jeruzalem nóg eens uit: Wat ons overkomen is, is verschrikkelijk geweest, maar wij hebben het zelf gezocht. Nu zien wij het – wij hebben schuld aan de kruisiging van onze Messias. En dan komt er net als bij Nehemia een geest van wenen en diepe boete over het volk, maar tegelijkertijd een geest van blijdschap als zij zien: Wij zijn niet verlaten, want God hield vast aan Zijn verbond en aan Zijn trouw.

Nu komt op ons – christenen uit de heidenen – de verantwoordelijkheid te liggen dat wij gaan zien dat, als de Joden een ogenblik weerstand hebben geboden aan Jezus van Nazareth, God naar ons toe komt. Echter niet met de bedoeling om de Joden los te laten, maar om ons door de kracht van de heilige Geest in te schakelen en te gebruiken als instrument om Zijn eigen, geliefde Israël, weer aan Zijn hart te drukken. Want zij blijven beminden om der vaderen wil.⁵⁰

Dat is altijd Gods bedoeling geweest.

Maar wat is er bij ons gebeurd?

Daarvoor moeten wij ook geslachten teruggaan – net als de Joden bij Nehemia – en onze gemeenschappelijke geschiedenis eveneens

50 Romeinen 11:28

zien als een collectiviteit in de schuld. De kerk heeft vanaf haar prille begin een eigen zaakje van het evangelie gemaakt en de Joden eeuwenlang helpen vervolgen, zonder hen bij Jezus te brengen. En in het voetspoor van de vroege kerk van Rome – waar wij allemaal van afstammen – hebben de kerken van de Reformatie instituten gevormd, waarbij ook zij alleen maar aan zichzelf gedacht hebben, en niet aan de Jood om die werkelijk tot Jezus te brengen. Zij hebben niet de vervulling des Geestes gezocht om in het eigen, nieuwe, bekeerde geestesleven, de Here Jezus aan Israël voor te stellen. Er is nooit gebeden om tekenen en wonderen, opdat de Joden het zouden mogen zien – behoudens enkele uitzonderingen. God heeft alle eeuwen door vromen en gelovigen overgehouden die in het vuur van de Geest stonden. Maar die leefden veelal diep verscholen.

En nu ligt er een collectiviteit in de schuld over alle kerken en kringen.

Er staat in Romeinen 11:11: *‘Door hun val is het heil tot de heidenen gekomen, om hen tot naijver op te wekken.’* En in vers 31: *‘...opdat door de u betoonde ontferming ook zij thans ontferming zouden vinden.’*

God is de God van barmhartigheid.

En Hij vraagt van ons een wederkerigheid: Sta dan zó in Mijn kracht en Mijn liefde; laat u zo vol gieten met Mijn liefde, dat Israël liefde kan ontdekken. Daar is niet om gebeden en geworsteld, en dat is een oerschuld van eeuwen! Daarom hebben wij een gemeenschappelijkheid in de schuld.

De Here Jezus zegt in Matthéüs 23:35:

‘...opdat over u kome al het rechtvaardige bloed, dat vergoten werd op de aarde, van het bloed van de rechtvaardige, tot het bloed van Zacharia, de zoon van Berechja, die gij vermoord hebt tussen het tempelhuis en het altaar.’

Wij zien hier hoe Jezus de gemeenschappelijkheid in de schuld noemt, want in de dagen van Abel bestonden er nog helemaal geen Joden. De Joden zijn ontstaan uit het geslacht van Abraham – en hij leefde eeuwen later dan Abel. Maar omdat Jezus, de Zoon van God, hen ziet in een wereldwijde en eeuwenlange verantwoordelijkheid voor de geestelijke zaken die bij God te doen zijn, zegt Hij: Als jullie de Zoon des mensen doden, dan doden jullie eigenlijk het hele mensengeslacht. Dan komt er op jullie een verantwoordelijkheid te liggen van alle eeuwen: *‘...opdat op u kome al het bloed dat op de aarde vergoten is.’*

Maar het is een heel ernstige zaak als de Here God daarna tot ons komt – christenen uit de heidenen – met de bedoeling om de Joden bij Hem te brengen, en wij die taak dan verwaarlozen. Als wij daar niets van zien en wij beantwoorden daar niet aan, dan komt het bloed van de Joden ook op ons!

God zegt tegen Ezechiël:

‘Als Ik tot de goddeloze zeg: Goddeloze, gij zult sterven, - maar gij spreekt niet om de goddeloze te waarschuwen voor zijn weg, dan zal die goddeloze in zijn eigen ongerechtigheid sterven, maar van zijn bloed zal Ik u rekenschap vragen.’⁵¹

De apostel Paulus neemt dit over in het Nieuwe Testament. Hij zegt in Handelingen 20:26-27:

‘Daarom verklaar ik op de dag van heden, dat ik rein ben van aller bloed; want ik heb niet nagelaten u al de raad Gods te verkondigen.’

Het is dus een hoogst ernstige zaak, want de wereld komt voor een verschrikkelijk dilemma te staan. Men wil in dit atoomtijdperk langs allerlei kanalen de vrede der wereld zoeken. Men zoekt die ook middels

51 Ezechiël33:8

de Paus van Rome. Maar dat de bekering van Israël de wereldvrede betekent en daarmee het ingaan van ‘de tijden van verkwikking’, ziet men niet. Ook die ‘verharding’ zal echter ten dele zijn. Niet alleen bij de Joden, maar ook bij de Roomsens, de Gereformeerden en de Hervormden, enz. Want de Heer zal hen met Zijn Geest verlichten.

Prijs de Heer, er komt een nieuwe tijd!

Maar vergist u zich niet in de ernst van onze tijd. Aan de orde is nu de eenheid van de Wereldkerk, en om die eenheid te verkrijgen is er in het verleden al een ‘koehandel’ gedreven met antichristelijke machthebbers als Napoleon. Dit heeft een zee van bloed opgeleverd. En als er handje klap gespeeld moet worden met de communisten achter het ijzeren gordijn om de Grieks Orthodoxe Kerk onder het primaat van de Paus van Rome te brengen, dan zal die er niet voor terugschrikken om met de communisten te onderhandelen om de formele eenheid van zijn kerk te bewerken. En de Wereldraad van Kerken zal hem hierin dan waarschijnlijk graag geestelijk en moreel bijstaan.⁵²

Het is niet voor niets dat de Heer in 1948 woordelijk gezegd heeft: *‘Nee, Ik zal de antichrist de eer niet gunnen Mijn volk bijeen te drijven, maar Ik zal dit doen door de zweepslagen van Mijn Woord.’*

Het is inderdaad een zeer ernstige tijd. Het gaat om het voortbestaan van de wereld. Of de wereld gaat onder in een atoomoorlog, òf de wereld wordt op geestelijke wijze gered.

Het gaat niet om politiek. Het gaat erom wat de Here God nu van plan is, namelijk om Zijn bloedgekochte kinderen te vergaderen en te dopen met de heilige Geest, en in dit opzicht het ‘Karmelgericht’ te openen. Want wat er nu in de kerkelijke wereld gebouwd wordt, is een ‘Baälsaltaar’ waar geen vuur op komt en waarin geen redding voor de wereld in ligt.

De Heer wil Zijn kinderen bijeenvergaderen. Hij wil dat zij eer zullen

52 Uitgesproken in 1963

geven aan het bloed van het Lam; Hij wil dat zij Jezus zullen eren en geloven dat Hem alle macht gegeven is in hemel en op aarde.

De Heer is machtig om Zijn volk opnieuw te enten.⁵³

Wat zal de aanneming van Israël zijn anders dan leven uit de doden?⁵⁴

Of, om het met de laatste tekst van Maleachi te zeggen: *‘Opdat Ik niet kome en de aarde met de banvloek sla’*.

Uiteindelijk gaat de wereld niet ten onder.

De ‘muur’ komt klaar – figuurlijk gesproken.

Maar ik ben mij er wel van bewust geworden, dat wij onze broeders en zusters alleen maar kunnen vermanen vanuit onze eigen boetedoening. Wij, als christenen uit de heidenen, hebben toch samen een diepe, gemeenschappelijke schuld. Ik zou het als eerste willen uitspreken: Heer, wij dwaalden allen als schapen, maar U hebt al onze ongerechtigheden geladen op het Lam Gods. En in het Lam van God is de kracht van de uitleiding – ook naar een nieuwe tijd.

Petrus roept in zijn toespraak het huis van Israël op:

‘Kom dan tot berouw en bekering, opdat uw zonden uitgedelgd worden, opdat er tijden van verademing mogen komen van het aangezicht des Heren, en Hij u de Christus, die voor u tevoren bestemd was, Jezus, zende; dien de hemel moest opnemen tot de tijden van de wederoprichting aller dingen, waarvan God gesproken heeft bij monde van zijn heilige profeten, van oudsher.’⁵⁵

Voordat de tijden van wederoprichting aller dingen aanbreken, komt eerst het Joodse volk tot Jezus, en zullen zij uitroepen: Jezus is toch onze Messias.

Wat een genade dat wij hierin – door het evangelie – betrokken

53 Romeinen 11:23

54 Romeinen 11:15

55 Handelingen 3:19-21

mogen zijn. God vraagt een gemeente die bij het Avondmaal bidt om de heilige Geest, en die dan ook werkelijk in de Naam van Jezus optreedt en zegt dat Hij Overwinnaar is.

In de kracht van Jezus Christus kunnen wij inderdaad overwinnen.

Het boek Nehemia is een geweldig boek. Die ballingen hebben daar ondervonden hoe er eigenlijk weer een repetitie plaatsvond van de uitleiding uit Egypte.

Nehemia geeft zijn positie aan het Perzische hof op en krijgt de gelegenheid, het geld en de bescherming om naar Jeruzalem te gaan. En als hij daar aankomt, vindt hij wonder boven wonder ‘handen gesterkt en gezegend ten goede’.

Maar wanneer zij gaan bouwen, ondervinden zij niets dan vijandschap. Het puin bezeert de ogen en verwondt de handen. Maar met troffel en zwaard bouwen zij verder – ondanks spot en hoon en aanvallen. Zelfs hebben de vijanden Nehemia van zijn werk willen afhouden door valse profetie, door te zeggen: ‘Zo spreekt de Heer.’

Maar het is niet gelukt om het werk op te houden. En dan staat daar die muur en komt er door de heilige Geest een boete over het volk en zien zij de goedheid van God.

En hoe staat het er in onze tijd voor?

Onze wereld kent vele concentratiekampen. Er heerst verwarring, nood en dood. Maar de Here is zo goed dat Hij Zijn gemeente gebruiken wil om het licht der wereld en het zout der aarde te zijn. Maar dat kunnen we alleen maar zijn in een grenzeloze erkenning van Jezus Christus en van Zijn overwinning aan het kruis.

Jezus zegt:

*‘Mij is gegeven alle macht in hemel en op de aarde. Gaat dan heen, maakt alle volken tot mijn discipelen en doopt hen in de naam des Vaders en des Zoons en des Heiligen Geestes en leert hen onderhouden al wat Ik u bevolen heb. En zie, Ik ben met u al de dagen, tot aan de voleinding der wereld’.*⁵⁶

WONEN IN JERUZALEM

‘Bij de inwijding van Jeruzalems muur riep men de Levieten uit al hun woonplaatsen op en deed hen naar Jeruzalem komen, om de feestelijke inwijding te verrichten met lofzangen en liederen bij cimbalen, harpen en citers. De zangers nu kwamen bijeen zowel uit de omstreken van Jeruzalem als uit de dorpen der Netofathieten, en uit Beth-Hagilgal en de velden van Gibeon en Azmaveth; want de zangers hadden zich dorpen gebouwd rondom Jeruzalem. En de priesters en de Levieten reinigden zich en zij reinigden het volk, de poorten en de muur.

Toen liet ik de oversten van Juda de muur beklimmen en stelde twee grote zangkoren op om in optocht voort te trekken; één naar rechts over de muur in de richting van de Aspoort.(...)

Men bracht op die dag talrijke offers; en men verheugde zich, want God had hen verheugd met grote vreugde; ook de vrouwen en de kinderen verheugden zich, zodat de vreugde van Jeruzalem van verre gehoord werd.’

(Nehemia 12:27-31 en 43)

SCHUCHTERHEID EN GERESERVEERDHEID

De muur van Jeruzalem is herbouwd. Maar wij merken bij de teruggekeerde ballingen een zekere gereserveerdheid om daadwerkelijk in Jeruzalem te gaan wonen.

We lezen in Nehemia 11:1-2:

‘De oversten van het volk gingen te Jeruzalem wonen, maar het overige volk wierp het lot, om een op de tien aan te wijzen in Jeruzalem, de heilige stad, te gaan wonen, en negen tienden in de andere steden. Het volk nu prees al de mannen, die vrijwillig in Jeruzalem gingen wonen.’

Vanwaar deze schuchterheid? Op het eerste gezicht zou je denken dat zij in de starthouding stonden om in Jeruzalem een woning te gaan zoeken, en weer binnen de muur van de geliefde stad wilden gaan wonen. Maar zo was het beslist niet.

Er waren mensen die heel genoeglijk op het platteland woonden, tussen de mooie heuvels van Juda. Maar dat was niet het enige. Veelal gingen de gedachten van de mensen ook even terug naar wat er gebeurd was. De stormen van Gods oordeel hadden op een vreselijke manier over de heilige stad huisgehouden. Jeruzalem is indertijd totaal verwoest geworden.

Die mensen kenden de geschiedenis. Dat blijkt uit de boete die zij gedaan hebben. Want zij somden de hele geschiedenis van hun vaders op tot het dertigste en veertigste geslacht. Zij wisten hoe in Jeruzalem de profeten – door de Heilige Geest gedreven – de woorden van de Eeuwige als een vuur hadden gehanteerd. Dat hebben zij van geslacht tot geslacht aan elkaar doorgegeven – ook in de ballingschap. Zij hebben elkaar eraan herinnerd hoe het allemaal was uitgekomen: De klachten van Jeremia en de symbolische handelingen die hij daar had volbracht. Hoe hij een juk verbrak of een kruik op de straatstenen kapot gooide met de woorden:

‘Zo zegt de HERE der heerscharen: zo zal Ik dit volk en deze stad aan stukken breken, gelijk men een pottenbakkersgerei aan stukken breekt, dat niet weder heel gemaakt kan worden...’⁵⁷

Zij brachten in herinnering wat er gezegd was over de bedorven linnen gordel in Jeremia 13:9-10:

‘Zo zegt de HERE: evenzo zal ik verderven de glorie van Juda en van Jeruzalem, die groot is. Dit boze volk, dat weigert naar Mijn woorden te horen, dat in de verstoktheid van hart wandelt, zodat zij andere goden zijn nagelopen om die te dienen en zich daarvoor neder te buigen, dat zal worden gelijk deze gordel, die nergens toe deugt.’

57 Jeremia 19:10

Het was allemaal uitgekomen.

Deze geschiedenissen waren verteld van vader op zoon en kleinzoon, van moeder op dochter en kleindochter. Men wist het nog wel.

Men wist ook nog dat Ezechiël in de grond schreef en lang van te voren had aangekondigd dat Nebukadnezar eenmaal met zijn dreunende legerscharen zou optrekken. Hoe de koning van Babel de terafim zou raadplegen en de lever zou bezien, om te onderzoeken welke kant hij op moest gaan om oorlog te voeren, en hoe zo het lot op Jeruzalem viel, om er stormrammen op te stellen tegen de poorten en de muren te verbranden.⁵⁸

Zij wisten nog hoe Ezechiël profeteerde: *'Ik zal die kroon omgekeerd, omgekeerd, omgekeerd stellen; ja, zij zal niet zijn, totdat hij kome, die daartoe recht heeft, en dien Ik geven zal.'*⁵⁹

Nu, God had dan omgekeerd!

Zij waren radicaal in de ballingschap gegaan, omdat zij de Here, hun God hadden verlaten en hun vertrouwen meer hadden gesteld op 'Egypte' en de zichtbare dingen dan op de levende God.

En nu waren zij weer terug in Jeruzalem. God had de ballingschap opgeheven. Zij kunnen weer zingen van de genade, en zij hebben tegen God gezegd: Aan Uw kant is het recht. Aan Uw kant de heiligheid, de trouw en de goedertierenheid, die alles te boven gaat.

Maar om nu in Jeruzalem te gaan *wonen*? In het Jeruzalem, waarvan God had gezegd: *'Daar zal Mijn Naam zijn'*? Met andere woorden: Daar kom Ik ook te wonen. Om God als 'Buur' te hebben? Om zo in de nabijheid te wonen van het bloed der verzoening van al die geslachte offerdieren dat in de tempel vloeyde? Om in de heilige stad te wonen, die God óók tot woonplaats gekozen had?

Want de eerste 'vrijwilliger' die aantreedt om Jeruzalem te gaan bevolken, is God Zelf! Hij zegt: Ik ga wonen in Jeruzalem. Daar zal Mijn Naam zijn. Die stad heb ik Mij ter woning verkoren.

Dan is de mens toch een beetje huiverig.

58 Ezechiël 21:18-22

59 Ezechiël 21:27 (St. Vert.)

Dan mogen ze teruggekeerd zijn, en de genade van God mag groot zijn, en Zijn vergeving eindeloos, maar om zó in de buurt van God te wonen? Om zich te laten inschrijven in het woonregister van Jeruzalem? De stad waarover ook Daniël in de ballingschap geprofeteerd had?⁶⁰

Geloof maar dat er in de harten van de mensen veel is omgegaan.

BELOFTEN OVER JERUZALEM

Zo kan ik mij ook heel goed voorstellen dat er nu kerkmensen zijn – oprechte kinderen Gods – die echt wel beseffen dat het zo niet verder kan met die verdeeldheid, en dat wij weer terug moeten naar de oude hoogten van Pasen en Pinksteren. We moeten weg uit de ‘ballingschap’ van ons verval en onze teleurgang, uit onze duisternis en ellende, en terugkomen op de eerste dingen die wij verloren hebben.

Maar als je dat wenst – dan kom je ook in de tegenwoordigheid van God!

Als wij ons willen laten vergaderen en samen het Lam Gods erkennen door te bidden: ‘Heer, woon onder ons met Uw Geest’, dan woont de Naam des Heren óók onder ons.

Jezus zegt: *‘Waar twee of drie vergaderd zijn in Mijn naam, daar ben Ik in hun midden.’*⁶¹

Daarmee moet je ook afstand doen van de zonde. Dan kun je niet van alles en nog wat meeslepen binnen de muren van Jeruzalem en verder maar raak leven. Dan moet je inderdaad in gemeenschap met Hem leven en de dagelijkse omgang met Hem zoeken.

*Waar liefde woont, gebiedt de Heer de zegen.
Daar woont Hijzelf, daar wordt Zijn heil verkregen.*⁶²

60 Daniël 9

61 Mattheüs 18:20

62 Psalm 133 vers 3 (berijmd)

Terugkomend op Nehemia: Ik kan mij indenken dat er niet alleen geloot moest worden wie er in Jeruzalem zouden gaan wonen, maar dat er ook mensen opstonden die daar vrijwillig gingen wonen. Mensen, die zeiden: 'En toch zal daar de Naam des Heren zijn. Ik wil in dat register geteld worden. Ik kom.'

Dit besluit is meer dan menselijke dapperheid geweest. Zij werden getrokken door de Geest des Heren. Zij kenden de beloften die over Jeruzalem uitgesproken waren.

De Here had al tegen David gezegd dat Hij van zijn zaad – een rechtstreekse afstammeling dus – op de troon zou zetten. Nazaten van het geslacht van David zouden tot in eeuwigheid op de troon zitten in Jeruzalem. De eeuwige God had aan David de belofte gegeven dat uit hem de Messias geboren zou worden en dat Hij Zijn Naam heerlijk zou maken – in Jeruzalem!

Over Jeruzalem ruist een eeuwige belofte.

Het volk wist: Wij kunnen struikelen en vallen; wij kunnen een ogenblik gestraft worden met de ballingschap; wij kunnen een ogenblik verkeren in Uw toorn, o Here, maar toch is er een eeuwigheid in Uw goedertierenheid. Dáárom komen wij naar Jeruzalem.

Durft u het erop te wagen om samen terug te keren naar het oorspronkelijke Pinksteren?

Met minder kunnen wij niet toe.

Inderdaad moeten wij dan afzien van de zonde en ons ervan bewust zijn dat wij rechtstreeks leven onder de ogen van de levende God, in gemeenschap met Jezus Christus. Dan mogen wij niet naar links of rechts kijken in de wereld. Het is beter in 'Jeruzalem' te wonen – figuurlijk gesproken – dan waar ook ter wereld, en onder te gaan in de vlammen van het oordeel.

Er ruisen geweldige beloften over Jeruzalem – ook over het concrete Jeruzalem in het Midden-Oosten.

Van het concrete Jeruzalem heeft de Here Jezus gezegd: *'Jeruzalem zal van de heidenen vertreden worden, totdat de tijden*

*der heidenen vervuld zullen zijn.*⁶³

Daar zal de Naam des Heren wonen. Over Jeruzalem ligt een eeuwig verbond. De Heer heeft voorzeggd dat dit Jeruzalem in puin zou komen te liggen: *‘Zie, uw huis wordt u woest gelaten.’*⁶⁴

Maar dit ‘woest gelaten worden’, het ‘door de heidenen vertreden worden’, heeft een grens, namelijk, totdat Hij de tijden in de heidenenwereld tot volheid gebracht heeft. Die volheid zal inhouden dat Hij door Zijn Geest Zijn gemeente uit de heidenwereld weer terug gaat voeren naar de hoogten van Pasen en Pinksteren. In de heidenwereld zal er een ‘Jeruzalem’ zijn, waar Hij woont – opdat Israëel tot jaloersheid geprikkeld zal worden en gaat bidden dat Hij ook weer onder hen in het concrete oude Jeruzalem komt wonen. En dat gaat de Heer ook doen. Het wordt één kudde onder één Herder. Niemand kan dit tegenhouden, want er is kracht in het bloed van het Lam. De macht van de hel is verslagen.

Jezus is Overwinnaar!

Er komt weer leven in de dorre doodsbeenderen. De volheid der heidenen zál ingaan.

De Naam des Heren is een heilige Naam. God heeft gehandeld met Israëel en Hij heeft laten zien dat als men de gemeenschap met Hem bederft en niet meer wenst, dat er dan tucht van Hem uitgaat. Geen ‘kerkelijk tucht’, zoals mensen die toepassen, maar tucht van God uit.

Hij heeft het volk uit Jeruzalem geworpen, maar in Zijn eeuwige trouw heeft Hij hen ook weer teruggehaald. En nu zegt Hij: *‘Kom nu dan ook wonen in Jeruzalem’.*

WONEN IN JERUZALEM

Het begrip ‘wonen’ in Nehemia 11 heeft een heel diepe zin. Bij herhaling lezen we in dat hoofdstuk het woord ‘wonen’. In vers 3 lezen we: *‘Dit zijn de hoofden van het gewest, die zich in Jeruzalem vestigden; -*

63 Lukas 21:24 (St. Vert.)

64 Matthéüs 23:38 (St. Vert.)

in de steden van Juda woonden (...) de priesters, de Levieten, de tempelhorigen en nakomelingen van Salomo's knechten'. In vers 4: *'te Jeruzalem nu woonden van de Judeeërs en van de Benjaminieten ...'* En dan volgt er een lijst met namen. Steeds weer lezen we het woord 'wonen'. Dit betekent veel meer dan aan dak boven je hoofd hebben.

In Babel woonden zij ook, maar voor de Israëlieten is dat toch niet het eigenlijke wonen. Als zij dachten aan Jeruzalem, dan weenden zij, en hingen zij de harpen aan de wilgen.⁶⁵ Hoe konden zij liederen van vrede zingen, nu zij het omgekeerde van de exodus uit Egypte beleefden? Nu zij de toornzijde van de Naam des Heren ondervinden, kunnen zij geen liederen meer zingen.

In Psalm 137:5 zegt de Psalmist: *'Indien ik u vergete, o Jeruzalem, zo vergete mij mijn rechterhand.'* Altijd was er die hunkering naar de heilige Stad, de woning van God, waar het brandpunt van de openbaring was. Och, dat daar weer profeten komen en de stem van God mag klinken, en Hij ons weer terug wil voeren uit de ballingschap.

En nu is het zo ver. Nu is daar weer de plaats waar Hij met Zijn openbaring wonen wil en waar Hij profeten stuurt. De plaats, waar Hij de gemeente verzamelen wil.

Daarom heeft het begrip 'wonen' in Jeruzalem zo'n diepe lading. Het betekent het opnieuw 'vergaderd worden' door de kracht van Zijn Naam.

Jezus gebruikt ook het woord 'vergaderen' als Hij in Matthéüs 23:37 spreekt over het bijeenbrengen van het Joodse volk. Hij gebruikt daarvoor het beeld van een hen, die haar kuikens onder haar vleugels vergadert. Het is een mooi en teder beeld. Daarmee zegt Jezus: In al het roepen van de profeten heb Ik u bijeen willen vergaderen.

Hoe deed Hij dat?

Met de punt van Zijn schoen?

Neen. Hij deed het zoals een hen haar kuikens onder haar vleugels verzamelt en koestert. Zó is God voor het oude Israël geweest. Ook

65 Psalm 137:2

als profeten met vlammende woorden werden gestuurd, dan was de achtergrond van hun scherpe spreken toch de tedere liefde van God, om – als een moederdier – met moederlijke liefde en koestering de kuikens te vergaderen en te beschermen tegen de vijanden van rondom.

De Here wilde de beschermer van Jeruzalem zijn. Hij wilde de burcht zijn voor Zijn volk. Hij wilde de grote ‘kloekhen’ zijn, die de kinderen vergadert.

Jezus zegt: *‘Jeruzalem, Jeruzalem, dat de profeten doodt, en stenigt, wie tot u gezonden zijn...’*⁶⁶

Jeruzalem, zie het dan toch eens!

In die schare van profeten die jullie gedood hebben, was Ik bezig met Mijn goddelijke liefde om jullie te vergaderen, te koesteren en te beschermen, maar jullie hebben niet gewild.

Zo groot en liefdevol is God, dat Hij telkens weer opnieuw wil beginnen.

Hij wil ook nu weer opnieuw beginnen met het Joodse volk. En ook nu wil Hij Zichzelf als die grote ‘kloekhen’ laten zien, door ons het koesterende werk van Zijn liefde te openbaren. Hij wil als het ware aan het Joodse volk laten zien: In de heidenwereld waren zij ook verstrooid. Maar kijk nu eens wat Ik doe. Ik vergader hen. En de heidenen willen luisteren. Ik bescherm hen door Mijn vleugels Ik koester hen en geef hun alles wat zij nodig hebben.

Wij moeten aan het Joodse volk duidelijk maken dat er in het toekomstige Jeruzalem een ‘wonen’ mogelijk is. Echt ‘wonen’ is als je je gekoesterd weet door de liefde van God en je vervuld wordt door de Heilige Geest. Als je vol bent van Jezus en de liefde van God in je hart is uitgestort en wij ook elkaar gaan liefhebben, zodat de wereld het kan zien.⁶⁷

Het sterven van Jezus maakt het ‘wonen’ in Jeruzalem weer

66 Matthéüs 23:37

67 Johannes 13:35

opnieuw mogelijk. Door Zijn sterven zijn wij ‘ingeschrevenen’ van Jeruzalem.⁶⁸

En zó ‘marcheren’ wij naar Jeruzalem. Wetende, dat als de Heer daar komt wonen en tronen, het een onderpand zal zijn van de eeuwige heerlijkheid. Want God zal zijn alles in allen. God komt eenmaal voor eeuwig wonen in de harten van Zijn verlostte kinderen.

DE SCHADUWDIENST VERVULD

Wat God in de heidenwereld wil gaan bewerken, heeft als doel om Israëljaloers te maken. Maar helaas heeft het Joodse volk daar – mede door onze schuld tweeduizend jaar lang nog geen kans toe gehad.

God wil dat Zijn kinderen samenkomen in de erkenning van het Lam Gods en te geloven dat er kracht is in Zijn bloed. Hij wil dat zij zullen zien dat het goed ‘wonen’ is in Jeruzalem, waar eerst schaduwachtig het bloed vloeide, maar dat nu volbracht is in het sterven van Zijn Zoon op Golgotha.

Toen Jezus stierf op Golgotha kon Hij van al het bloed van de offerdieren in de schaduwdienst zeggen: Het is volbracht. De ganse schaduwdienst is in Hem vervuld. Bij Zijn sterven als het Lam van God, scheurde het voorhangsel van boven naar beneden. Toen Hij het volbracht had, was er een ‘wonen’ in Jeruzalem mogelijk in onverderfelijkheid. Velen van de ontslapenen zijn verschenen in de heilige stad, alsof zij daarmee wilden zeggen: Het nieuwe Jeruzalem breekt baan – het eeuwige onvergankelijke leven. Als wij dit zien, zeggen we in aanbidding: Hoe groot zijt Gij!

De ware opbouw van de gemeente bestaat uit de onderlinge bijstand onder elkaar, het samen strijden tegen de satan, en het openbaar worden van de kinderen Gods.⁶⁹

Er zijn zo veel kerkelijke systemen waarop een bordje getimmerd zou kunnen worden: ‘Onbewoonbaar verklaard’.

68 Psalm 87

69 Romeinen 8:18-19

De concordaten van de Paus waren niet moederlijk en liefdevol, hoezeer er ook over de liefde gesproken werd. Als er een concordaat met Hitler gesloten wordt en hij door die politiek voor een groot deel ook nog aan de macht geholpen wordt, dan is dat verre van moederlijk. Mede daardoor zijn duizenden mensen omgekomen. Dit is maar één voorbeeld.

Een kerk moet het zout der aarde zijn en zij moet Jezus prediken en oproepen tot bekering, maar sluit geen compromis met de wereld. Jezus zegt: *'Mijn Koninkrijk is niet van deze wereld.'*⁷⁰

Om het zout der aarde te kunnen zijn hebben wij kracht nodig om samen één volk te worden dat het alleen van het bloed van het Lam verwacht, en openstaat voor de volle werking van de Heilige Geest.

Wij moeten bidden: Kom over ons met Uw Geest. Dan zijn wij geen wezen meer. Dan ontvangen wij de volle moederlijke en vaderlijke zorg uit Zijn hand, en worden wij een strijdend leger dat in staat zal zijn om te getuigen.

Wie treedt aan om in 'Jeruzalem' te gaan wonen? Wie kiest 'Golgotha' tot zijn woonplaats – figuurlijk gesproken?

Wij bereiden ons voor om in het nieuwe Jeruzalem te gaan wonen. We maken er hier al een aanvang mee, door in de heidenwereld te beginnen 'de straten hiervoor aan te leggen'. U begrijpt de metafoor. Dit alles heeft slechts één doel, namelijk om aan de Joden te tonen: Zó heeft de Heer het bedoeld. Hij wil één gemeente voor Zijn Naam en Zijn heerlijkheid. Een gemeente die gelooft in het bloed van het Lam en daarvan alles verwacht voor lichaam, ziel en geest.

Dat is de volheid.

Dat straalt dan naar alle kanten uit – ook in de kleinere vragen van het leven. God lost dan ook de kleine dingen van het mensenleven op.

Alles wat gedaan wordt uit liefde tot Jezus, dat houdt zijn waarde en zal blijven bestaan. Het ziekenbezoekje, het kleinste troostwoord – alles houdt zijn waarde.

70 Johannes 18:36

Als de gemeente van Jezus Christus zo met de Heer leeft, dan wordt het goed ‘wonen’ in Jeruzalem. Dan ga je je er thuis voelen en ervaar je: Hier is de Heer tegenwoordig.

De vrijwilligers bij Nehemia zijn gekomen en ze hebben Jeruzalem bevolkt. Het was er goed wonen. Ze hebben over de muren gedanst van vreugde en koren opgesteld. Lofliederen gezongen. De vreugde van Jeruzalem werd van verre gehoord.⁷¹ De lucht zal vol zijn geweest van het ‘Halleluja’ dat de Joden gezongen hebben.

De tijd komt, waarin de openbaring van Zijn grote kracht en toekomst zal plaatsvinden. Jezus heeft tegen enkelen van Zijn discipelen gezegd: *‘Voorwaar, Ik zeg u: Er zijn sommigen onder degenen, die hier staan, die de dood zeker niet zullen smaken, voordat zij de Zoon des mensen hebben zien komen in zijn Koninklijke waardigheid.’*⁷²

Zes dagen later hebben zij dat ook werkelijk gezien. Toen zij met Hem op de berg waren werd Zijn aangezicht plotseling stralend als de zon en Zijn klederen wit als sneeuw, en zij zagen Mozes en Elia, waarop Petrus het Loofhuttenfeest wilde vieren. Hij zei: *‘... indien Gij het wilt, zal ik hier drie tenten opslaan, voor U een, voor Mozes een, en voor Elia een.’* En terwijl hij nog sprak klonk de stem van de hoogwaardige heerlijkheid: *‘Deze is Mijn Zoon, de geliefde, in wien Ik Mijn welbehagen heb; hoort naar Hem!’* Toen zij dit hoorden, werden zij bevreesd. Maar Jezus raakte hen aan en toen zij hun ogen opsloegen, zagen zij niemand dan Jezus alleen.⁷³

Jezus is werkelijk de Zoon van God! Hij heeft gewandeld over de straten van Jeruzalem.

De Heer is waarlijk opgestaan!

In 1948 sprak de Heer in storm en vuur: ‘Mijn kinderen hebben gebeden en Ik antwoord’. Het waren woorden als vuurstralen – zo plotseling.

⁷¹ Nehemia 12:43

⁷² Matthéüs 16:28

⁷³ Matthéüs 17:1-8

Nooit laat God Jeruzalem los.

Jezus beval de apostelen dat zij van Jeruzalem niet zouden scheiden.⁷⁴ Als de apostel Paulus later de verre heidenwereld in trekt, dan doet hij dat in de wetenschap dat de hand van de Almachtige de hele heidenwereld gaat grijpen en tot volheid gaat brengen. En ten aanzien van het Joodse volk zegt hij: *‘wat zal hun aanneming anders wezen dan leven uit de doden?’*⁷⁵

God gaat voor de briesende duivel niet aan de kant.

Jezus is overwinnaar!

En nu mogen wij ons melden om het ‘Jeruzalem’, dat Hij bedoelt, weer te gaan bevolken.

Jezus zegt:

*‘Voorwaar, voorwaar, Ik zeg u, wie mijn woord hoort en Hem gelooft, die Mij gezonden heeft, heeft eeuwig leven...’*⁷⁶

DE BASIS VAN DE GEMEENTE

Het boek Nehemia is voor mij een muziekstuk.

God heeft hem in de verre heidenwereld in Zijn genade gegrepen en alle deuren geopend. Hij gaf wonder op wonder en bescherming. En als Nehemia in Jeruzalem aankomt, vindt hij handen gesterkt ten goede en bouwen zij verder – ondanks spot en hoon. Het volk doet boete voor God en na de voltooiing van het werk is er een groot feest en werd de vreugde van Jeruzalem van verre gehoord.

Het is een beeld van het duizendjarig rijk. Dan zingen alle engelen mee en de duivel en zijn trawanten varen naar de afgrond. De Joden staan op uit hun gedeeltelijke verharding, zoals Paulus zegt in Romeinen 11:15: *‘...wat zal hun aanneming anders wezen dan leven uit de doden?’*

74 Handelingen 1:4 (St. vert.)

75 Romeinen 11:15

76 Johannes 5:24

De hemel neigt zich naar de aarde en de aarde strekt zich uit naar de hemel. Het is een voorspel en onderpand van de eeuwige heerlijkheid daarna. Want in de dagen van de stem van zevende engel – wanneer hij bazuïnt – zal ook het geheimenis van God vervuld worden, zoals Hij aan Zijn profeten heeft verkondigd.⁷⁷ Eerst is er de verborgenheid van de donderslagen, waarin de Koning Zijn heerlijkheid openbaart. Maar dan volgt daarop de tempel van Openbaring 11, waarin God woont. Dáár mag Zijn volk Hem ontmoeten. Het is een tempel van de Heilige Geest. De gemeente waarin Jood en heiden vergaderd zijn en Hij in volle glorie Zijn intrek neemt.

Wie wordt daar niet enthousiast van?

Jezus is opgestaan uit het graf. Zal Hij dan niet evenzo Zijn mystieke lichaam, de gemeente, kunnen oprichten? Hij stond op ten derde dage. Wij naderen nu het uur van machtige glorie en victorie, dat de Heer door Zijn Geest ook Zijn gemeente gaat oprichten.

Hem zij alle heerlijkheid, tot in eeuwigheid!

Maar nu de realiteit.

In het bouwen aan de gemeente van Christus staan ook wij tegenover bergen van ongelof. We ontmoeten veel weerstand van Satan. Wij staan tegenover valse systemen. Goed beschouwd is het een wereld van verzet. Maar nochtans zouden Jozua en Kaleb zeggen: Het is maar een hapje. Je hoeft je mond maar open te doen en je slokt het zo op. Die poorten van Jericho betekenen niets, want de Heer heeft het al in jullie hand gegeven – ook al zeggen anderen dat wij maar sprinkhanen zijn in hun ogen.

Zo is het ook met het Koninkrijk van onze Here Jezus Christus. Jezus zegt: *‘Wees niet bevreesd, gij klein kuddeke! Want het heeft uw Vader behaagd u het Koninkrijk te geven.’*⁷⁸

Als Petrus zegt: *‘Gij zijt de Christus, de Zoon van de levende God!’*, dan zegt Jezus: *‘... op deze petra zal Ik Mijn gemeente bouwen.’*⁷⁹

77 Openbaring 10:7

78 Lukas 12:32

79 Matthéüs 16:16-19

Petrus is een ‘rots’, voor zover en zolang Hij door de Geest vervuld is.

De belijdenis van Petrus: ‘Gij zijt de Zoon van de levende God’ is niet zomaar een formule.

We moeten niet denken dat wij ‘kerk’ kunnen zijn als wij deze formule als belijdenis hebben, maar die ook rustig in een kast kunnen opbergen als het ons uitkomt, en er weer uithalen wanneer er gevraagd wordt op welke basis wij staan. Zo is het door Jezus niet bedoeld. De Here Jezus werd door Petrus aangesproken, en het was op dat moment niet door vlees en bloed dat Petrus deze belijdenis uitsprak. De Geest deed dóór Petrus heen hem bovennatuurlijke dingen zeggen, die nooit bij hemzelf konden zijn opgekomen.

Wat ik hiermee wil zeggen is dit: De Here Jezus werkt zo in Zijn gemeente, dat die Hem in erkenning en aanbidding aanspreekt. Het is niet zomaar een formule. God heeft onze opvattingen niet nodig, zelfs niet onze orthodoxe opvattingen. Het gaat Hem niet om opvattingen. Het gaat Hem erom of wij wedergeboren harten hebben die Hem aanbidden en erkennen: ‘Gij zijt de Zoon van de levende God!’ Zoals Thomas het uitsprak toen hij voor Jezus stond en zei: *‘Mijn Heer en mijn God’*.

Dat is de basis van de gemeente. Hij zoekt zielen die hem aanspreken en op Hem betrokken zijn; zielen, die in gemeenschap met Hem leven – niet uit vlees en bloed – maar door de Heilige Geest.

Dat is een levende basis. Een basis in functie. Een basis, die door de Heilige Geest in stand gehouden wordt en die de Heilige Geest alleen maar verwekken kan.

De basis van de gemeente is niet zomaar een formule, zondermeer. Het is leven uit de Heilige Geest voor het aangezicht van God, om Hem antwoord te geven, zoals Hij van Zijn kant het antwoord is aan ons op alle onze nood.

Staat u zo tegenover Jezus?

Er is geen andere mogelijkheid om te gaan ‘wonen’ in Jeruzalem. Ik vraag niet of u het met allerlei zaken eens bent. De enige belangrijke

vraag is: Hebt u de Heer ontmoet? Want God vraagt aan ons zondaars – voordat wij Hem ontmoeten bij Zijn verschijning op de Jongste Dag: Bent u bereid om het bloed van het Lam te aanvaarden en tegen Hem te zeggen: U bent mijn Heer en mijn God? Bent u bereid om te erkennen: Gij zijt de Zoon van de levende God?

God vraagt een liefdevolle ontmoeting met Jezus. Als die er is, dan is er een bruiloftsfeest in Jeruzalem.

Toen het volk zich tegenover Nehemia had uitgesproken, kwamen zij ook niet met allerlei argumenten over hoe het allemaal gelopen is. Hun antwoord aan God was: *‘Maar Gij hebt het recht aan Uw zijde’*.

Zij spraken de God van Israël werkelijk aan. Overal in de Bijbel lezen we over die directe betrekking van Israël met God.

Dat zijn wij – christenen – helemaal kwijtgeraakt. Het gevolg is dat we zijn gaan debatteren over vrome stellingen. Over wat waar is en onwaar. Maar de levende betrekking die de gemeente met de levende ‘Bruidegom’ moet hebben heeft men verloren.

Maar ook in onze dagen stuurt de Heilige Geest mensen die de gemeente laat ontdekken dat wij in een persoonlijke relatie met onze Here Jezus Christus moeten staan en leven, en met Hem spreken, zoals de Hij sprak met de Samaritaanse vrouw: *‘Ik ben het die met u spreekt’*.⁸⁰

Gods bedoeling is dat wij geloven in Jezus en alles met Hem uitspreken. Dat we door de Heer geleid worden en in Zijn kracht overwinnen. Dan zal vreugde ons deel zijn en de overwinning zal van verre gehoord worden.

Geprezen zij de Heer!

© Ds. A.A. Leenhouts: "Nehemia"
(1987)
Redactionele bewerking 2021

GETUIGENIS
EN EENHEID

Stichting Getuigenis en Eenheid
Postbus 64814, 2506 CE Den Haag
info@getuigeniseneenheid.nl
www.getuigeniseneenheid.nl